Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XII Nr. 33 (765) * joi 18 august 1960 * 8 pagini 30 bani

Trăiască 23 August!

16 ani

In cartea istoriei țării noastre veacurile întunecoase au lăsat pagini amare însemnînd jafurile pe care cotropitorii străini în întrecere cu exploatatorii autohtoni le făceau, lăsînd pustie vatra omului sărac în țară bogată.

Veacuri de-a rîndul, cei ce prin munca lor făureau frumusețile și bogățiile țării, cei ce apărau pămîntul străbun, au fost ținuți cu cătușa pe gleznă și jugul pe grumaz. Veacuri la rînd au încercat impilatorii de tot felul să frîngă rezistența celor mulți și să-i prefacă în slugi supuse.

Dar nimic n-a fost în stare să înfrîngă tăria izvorită din nădejdea poporului, din dreapta cauză, din credința într-o viață bună. Năzuința spre libertate le-a încălzit nădejdile. In toate încercările grele poporul și-a ținut fruntea sus. In această dîrzenie, în această sete de libertate, se află rădăcinile adînci ale partidului nostru. De la urmașii eroilor legendari pînă la eroii clasei muncitoare, a fost drum lung, dar plin de strălucire. Această strălucire e cuprinsă în făclia partidului, care a luminat și luminează calea noastră.

La 23 August 1944 partidul nostru a grupat forțele patriotice și, sprijinit pe masele largi ale poporului, a organizat și condus insurecția armată. In același timp, glorioasa armată sovietică dădea lovituri distrugătoare trupelor hitleriste aflate pe teritoriul patriei noastre înlesnind sfărîmarea cătușelor robiei fasciste. Politica înțeleaptă a partidului nostru a înlăturat apoi de la cîrma țării pe reprezentanții cîrdășiei burghezo-moșierești. A descătușat energiile creatoare ale poporului și a pornit la construirea patriei libere.

De 16 ani soarele libertății luminează viața nouă a patriei noastre. De 16 ani în cartea istoriei noastre se înscriu fapte mărețe, împliniri ale năzuințelor de veacuri ale celor ce au luptat și s-au jertfit pentru dreptatea, libertatea și fericirea poporului.

Priviți în jurul vostru! E mare și frumoasă patria noastră. Munți acoperiți de păduri și cu adîncuri de minereu; apele brăzdează în lung și în lat cîmpiile întinse cu noua lor înfățișare fără haturi. Și pe tot întinsul ei, afli privirea senină și cîntecul omului liber. Bogățiile solului și ale subsolului se întîlnesc cu forța creatoare a omului nou. Din împletirea acestor două izvoare de bogății au apărut și vor apare gigantice construcții, chezășie viitorului nostru luminos. Blumingul de la Hunedoara, Laminorul de țevi de la Roman, Fabrica de rulmenți de la Bîrlad, uzinele „Electroputere" din Craiova, o nouă uzină de cocs, o nouă secție de laminoare la Hunedoara, mărețul centru siderurgic de la Galați și alte centre importante, vor asigura creșterea producției industriale care va fi în 1965 de 2,1 ori mai mare față de 1959. Raportul C.C. al P.M.R. prezentat de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej la cel de-al III-lea Congres al P.M.R. prevede că: „In industria republicană vor intra în funcțiune peste 180 întreprinderi și aproape 300 secții noi, vor fi lărgite și reutilate aproape 400 întreprinderi din toate ramurile industriei, la aceasta adăugîndu-se întreprinderile ce se vor construi în industria locală.

Frumoasă și bogată este patria noastră! Gospodăriile agricole colective vor asigura bunăstarea și înflorirea satelor noastre. Dispar haturile. Se dezvoltă noua agricultură pe baze științifice, chezășie a rodului bogat. Pînă în anul 1965 vom ajunge să producem anual 14-16 milioane tone de cereale..." In anii 1960–1965 producția globală agricolă va crește cu 70-80% față de 1959 asigurînd un belșug de produse agroalimentare pentru ridicarea nivelului de trai al populației. Pe baze de beton și aripi de schele se înalță spre cerul senin al patriei noastre mărețe construcții, locuințe, școli. Pentru 1960–1965 se prevede construirea, din fondurile statului, a unei suprafețe de peste 9 milioane metri pătrați locuințe, circa 15.000 săli de clasă, 100 policlinici orășenești și raionale. Dispar casele vechi și se înalță în locul lor ziduri durabile de beton și cărămidă. Pe ferestrele largi ale uzinelor și fabricilor pătrunde lumina albastră a seninului sau lumina fluorescentă să strălucească asupra noilor mașini automate sau semiautomate și a noilor utilaje, expresia unei înalte tehnicități cu care muncitorii trecuți prin larga rețea a învățămîntului profesional s-au familiarizat.

Hidrocentralele înălțate pe firul apelor albastre trimit lumină peste șesuri și munți în cătunele îndepărtate, în școli și case.

Fiți mîndri, copii, că trăiți într-o patrie atît de frumoasă! Invățați cu înflăcărare, creșteți voioși, demni și harnici muncitori pe meleagurile patriei libere. Partidul nostru drag vă ocrotește copilăria, vă îndrumă pașii spre viitorul luminos.

SALUT FIERBINTE
CONGRESULUI AL III-LEA AL U.T.M.

Tineret, mîndria țării,
Hai la muncă-nsuflețită,
Hai, puterea primăverii.
Să nălțăm necontenit
Viața nouă, lumea nouă
Luminată de partid...

Cîntecul poartă pe aripile sale slova fierbinte a adevărului. Pentru că tineretul, entuziastul, înflăcăratul tineret s-a aflat întotdeauna alături de lupta nobilă a proletariatului pentru eliberarea omului de mizerie, de suferință și foamete, de războaie... a luptat întotdeauna pentru înălțarea lumii noi luminată de cuvîntul partidului. Căci întotdeauna pentru tineret, cuvîntul cel mai drag, care i-a luminat necontenit calea dreaptă — a fost cuvîntul partidului.

Incă din anii grei ai luptei împotriva regimului burghezo-moșieresc, cei mai buni dintre tineri, cei mai curajoși și mai optimiști, uniți în organizația lor revoluționară Uniunea Tineretului Comunist — au luptat sub călăuzirea partidului. Lupta lor, părticică din uriașa bătălie purtată de proletariat, a izbîndit: partidul a dat aripi de șoim tineretului, avîntîndu-l pe culmea vremilor libere de azi.

Cei mai buni dintre tinerii țării, cei care alcătuiesc organizația revoluționară comunistă de tineret — Uniunea Tineretului Muncitor — continuă glorioasele tradiții de luptă uteciste. U.T.M. a preluat drapelul U.T.C. și-l poartă fără șovăire mai departe, sub conducerea înțeleaptă a partidului, spre victoria deplină a socialismului în patria noastră dragă, spre realizarea visului pentru care și tineretul a dat neuitați eroi ai proletariatului.

Partidul a încredințat Uniunii Tineretului Muncitor o sarcină grea și de răspundere — să educe tînăra generație în spirit comunist. Și U.T.M. pe șantiere, în fabrici, în uzine, pe ogoarele colectivelor, în școli și în universități, educă un tineret devotat luptei pentru fericirea poporului, oțelit, îndrăzneț în fața dușmanului. Uniunea Tineretului Muncitor a primit din partea partidului sarcina de cinste de a se ocupa de educarea tinerei generații de pionieri. Utemiștii — acești frați mai mari ai pionierilor — se ocupă cu dragoste de educația voastră în spirit comunist, vă ajută să înțelegeți viața noastră nouă, să vă pregătiți pentru a deveni constructori de nădejde.

Tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej dînd o înaltă apreciere muncii eroice pe care tineretul a depus-o de-a lungul anilor construcției socialiste, spunea că, pe zecile de șantiere pe care au lucrat, tinerii brigadieri au înscris „o adevărată epopee a muncii dîrze, pline de abnegație și eroism"

Continuînd această tradiție, astăzi, cînd Congresul al III-lea al partidului a trasat poporului nostru un minunat și măreț drum spre deplina construcție a socialismului, tineretul nostru, căruia îi revin sarcini mari, de răspundere, caută să fie la înălțimea nobilei misiuni încredințate de partid. Acesta și este principalul rost al Congresului al III-lea U.T.M. care-și începe azi lucrările. Adunați în aceeași sală în care au răsunat de curînd înflăcăratele cuvîntări rostite de comuniști la Congresul partidului, tinerii delegați la al III-lea Congres al U.T.M. vor chibzui cum e mai bine să-și îndeplinească tineretul sarcinile ce-i revin, pentru a împlini cuvintele părintelui drag — partidul.

In aceste zile inimile noastre tinere și năvalnice, gîndurile noastre cutezătoare vor fi acolo, în sala Congresului, alături de inimile și de gîndurile tinerilor delegați. Iar glasurile noastre tinere să se contopească într-unul singur, puternic și cald, care să transmită celui de-al III-lea Congres al Uniunii Tineretului Muncitor salutul nostru fierbinte și succes deplin în lucrările sale!

Suie flacăra mai sus

La Săcel, sub dealurile ce se întind spre Sarmisegetuza și masivul Retezat, își desfășoară activitatea una dintre cele mai frumoase tabere de pionieri de pe întinsul patriei noastre. Pionierii veniți din raionul Hațeg, de pe la Orăștie și Sebeș, dinspre Subcetate și frumoasa vale a Jiului, din Lupeni și Petroșani petrec zile de neuitat în mijlocul naturii, pe malurile Șibișelului și în frumosul castel stăpînit cu zeci de ani în urmă de un oarecare baron Nopcea. In jurul acestui castel, vremea a țesut numeroase legende în care pionierii în zilele ce și le petrec aici, încearcă să descopere sîmburele de adevăr pe care au fost brodate. Salonul imens, cu mobile grele, scările de marmură pe care cizmele fostului baron Nopcea tropăiau cînd se întorcea de la vînătoare, scara în spirală ce urcă în pod și spre turnul cu creneluri al castelului, camera de dormit a baronului sculptată în întregime în lemn de nuc, curtea cu ziduri interioare, totul stîrnește curiozitatea micilor stăpîni de azi.

— Am descoperit o cămăruță în pod, care dă spre turn. Probabil acolo era camera unde erau închiși copiii pe care baronul îi fura, îmi spune pionierul Radu Ion, fiu de miner din Lupeni. Poate nu știți, dar acest fioros Nopcea, era ziua baron iar noaptea hoț. (ceea ce, în orice caz, e același lucru, am adăuga noi). Altfel de unde ar fi avut atîtea bogății? Fura copiii oamenilor din satele din împrejurimi și-i dădea înapoi abia după ce bieții părinți plăteau bani grei, vînzîndu-și casele și puținul avut, sau după ce îi munceau nenumărate zile...

— De-ar fi știut baronul că noi vom dormi în camera lui lucrată cu atîta grijă, că ne vom juca în salonul lui și vom mînca în sufrageria lui, ar fi crăpat de ciudă! spune rîzînd Felicia Reiff, președinta unității...

— Adică, ar crăpa pentru a doua oară, completează veselă Babei Polixenia pionieră la Școala medie „Aurel Vlaicu" din Orăștie... Fiindcă de fapt, ci a crăpat de ciudă cînd a văzut că vremea lui a apus și că toate bunurile lui trec în stăpînirea poporului după cum și trebuia....

— Castelul e al nostru azi și al nostru va rămîne întotdeauna. Partidul nostru, părinții noștri veghează necontenit pentru ca viața să ne fie lipsită de griji.... Și încă mulți copii își vor petrece vacanța aici, vor aprinde focul de tabără cum vom face noi chiar în seara asta, vor dansa și se vor veseli...

★

Focul de tabără și spectacolul dat de pionieri a fost într-adevăr minunat. Umbre lungi jucau pe pereții cenușii ai castelului, colorîndu-l, copacii uriași fremătau în adierea vîntului, flăcările focului de tabără jucau înălțîndu-se spre stele... Dansul și cîntecul a continuat pînă tîrziu... Și nimeni nu și-a amintit de baronul Nopcea. Amintirea lui va pieri ca amintirea unui vis rău al localnicilor.

Vor rămîne numai amintirile luminoase ale generațiilor de pionieri ce-și vor petrece vacanța în tabăra din frumosul castel de sub dealurile de la poalele Sarmisegetuzei...

IOANA ZAMFIR

LA SUCEAVA

PIONIERII SE PREGATESC PENTRU 23 AUGUST

Ne mai despart doar cîteva zile de 23 August, marea sărbătoare a poporului nostru, și pretutindeni, în întreaga țară, simți din pregătirile care se fac, întreaga dragoste a poporului pentru sărbătorirea celui de-al șaisprezecelea an de libertate. In acest entuziasm general și copiii au preocupările lor.

De pildă, în orașul Suceava. Pionierii și școlarii suceveni au luat în grija lor toate spațiile și parcurile verzi pe care, în vederea acestui eveniment, s-au angajat să le înfrumusețeze. Printre acestea se numără parcul din centrul orașului unde pe o suprafață de 2.000 m² se vor reimprospăta rondurile de flori iar iarba va fi curățată. In parcul copiilor din parcul muncitoresc de la cabană, pe o suprafață de aproape

500 m² pionierii vor face ronduri cu flori.

Pe stadion pionierii și școlarii vor presta ore de muncă patriotică realizînd o pistă pentru copii pe care se vor desfășura probele de F.G.M.A.

Școlile medii nr. 1 și Pedagogică se îngrijesc de rondurile din Cimitirul eroilor romîni și sovietici pieriți în luptele pentru zdrobirea fascismului și pentru eliberarea patriei noastre.

Casa pionierilor, la indicațiile Comitetului Orășenesc U.T.M.-Suceava, a organizat concursul: „23 August oglindit în literatură". In tabere au și început pregătirile în vederea acestui concurs. Concurenții selecționați pe tabere vor participa la faza întrecerii pe oraș. Iar la încheierea concursului la stația locală de radioficare pionierii premiați vor prezenta o emisiune în care se vor recita poezii, se vor cînta cîntece, se vor face lecturi din creații ale scriitorilor romîni dedicate marii noastre sărbători naționale.

In seara zilei de 23 August va avea loc un mare carnaval pionieresc pe care Casa pionierilor îl pregătește de multă vreme.

Prietenii pionierilor

Ca de obicei, și la începutul acestei luni Comitetul U.T.M. al Uzinelor nr. 2 din Orașul Stalin s-a întrunit să discute felul în care organizația U.T.M. s-a achitat de sarcinile care-i reveneau pe luna iulie. Desigur, atunci cînd vezi că roadele muncii sînt încununate de succes, inima ți se umple de bucurie. Numărul utemiștilor fruntași în producție este mai mare ca în luna trecută. Economiile realizate sînt și ele mai mari, iar rebuturile au scăzut simțitor.

Cu aceeași însuflețire, membrii comitetului discută și despre munca pionierilor din unitatea de care se ocupă. De mai bine de un an, n-a existat adunare în care să nu se analizeze și sprijinul pe care organizația U.T.M. a uzinei îl dă unității de pionieri de la Școala de 7 ani nr. 11. Intre utemiștii uzinei și pionieri s-a legat o strînsă prietenie. Mărturie a acestei prietenii sînt nenumăratele acțiuni organizate împreună. Și acum brigăzile utemiste de muncă patriotică lucrează împreună cu pionierii la amenajarea unui parc în fața școlii. Impreună s-au angajat ca în cinstea Congresului al III-lea al U.T.M. să facă un teren de volei și unul de baschet pe care pionierii unității să poată organiza cît mai multe competiții sportive. In incinta uzinei, pe aleea fruntașilor, dintr-un panou de onoare, te privesc chipurile zîmbitoare ale celor mai buni pionieri cunoscuți de acum de mulți utemiști din uzină. La fel, dacă ai să faci o vizită la școală, în holul mare și luminos, un panou impunător îți va atrage atenția. Pe panou sînt fotografiile utemiștilor fruntași în producție și în învățătură. Da, și în învățătură, pentru că ei, după amiaza, după terminarea lucrului se îndreaptă spre liceul seral. Mulți dintre ei sînt acum în clasele a X-a sau a XI-a. Dar pionierii unității nu-i cunosc numai din fotografii. Utemistul Eftimie Pulbere, Gavrilă Bîrsan și Mariana Olteanu sînt și instructori de pionieri la ei în școală, iar utemistul Ovidiu Radu, care le-a vorbit despre munca tinerilor din uzină, despre mîndria cu care utemiștii lucrează la realizarea unor noi produse, este unul dintre cei mai destoinici ingineri din uzină. Nu există săptămînă în care fie Alexandru Tudoroiu, secretarul Comitetului U.T.M., fie Stelian Ioana, locțiitorul de secretar sau Mihalache Grigorescu care răspunde în comitetul U.T.M. de munca cu pionierii, să nu fie în mijlocul pionierilor. Prezența lor în adunările pionierești e salutată cu multă bucurie. De fiecare dată ei spun pionierilor lucruri noi, interesante, sfatul lor este de mare preț. Dacă acum, în școală, numărul elevilor fruntași la învățătură este atît de mare, el se datorește și întîlnirilor cu utemiști fruntași în producție.

In ceasurile libere pionierii vin în uzină și prezintă spectacole în fața utemiștilor. Nu de mult ei au prezentat la Clubul uzinei piesa „Tînăra gardă". Altă dată se organizează reuniuni sau vizionări de filme în comun.

Dar cîte nu sînt de povestit despre această prietenie! Nu degeaba utemiștii au numit Școala de 7 ani nr. 11, „Școala uzinei".

RADU POPA

O FAPTĂ pionierească

In liniștea serii de vară care cuprindea comuna un glas tulbură liniștea.

— Fooooc!!!

In cîteva secunde, toată lumea era în picioare.

— Ce este? Ce s-a întîmplat?

Replicile scurte, precipitate, fără prea mari explicații se datorau iuțelei cu care se întindea focul ce izbucnise în niște grajduri și amenința să se întindă și asupra Sfatului popular, unde se afla și biblioteca comunală.

Copiii din Școala de 7 ani, cei interni, erau la orele de meditație. Deodată, ușa unei clase se deschise și vestea incendiului pătrunse și în clasa de meditații.

— Foc, copii! Sînt în pericol și cărțile bibliotecii comunale! Trebuie să salvăm cărțile!

Imediat pionierii s-au rînduit în două grupe: una, să care la școală cărțile din bibliotecă și alta, să ajute sătenilor cu toate gălețile ce le aveau la îndemînă.

Carte cu carte a fost astfel transportată biblioteca, iar sătenii au localizat între timp incendiul, împiedicîndu-l să pricinuiască pagube prea mari. După ce sătenii au stins focul, pionierii au transportat cărțile înapoi, ajutîndu-i tovarășei bibliotecare să le aranjeze. In seara aceea, 30 de pionieri, copii ai sătenilor din comuna Frumosa, raionul Cîmpulung Moldovenesc, au salvat cărțile bibliotecii comunale de la incendiu. Apoi și-au continuat lecțiile pentru a doua zi, rămînînd o oră mai mult peste programul stabilit.

★

In albumul ștafetă al regiunii Suceava, organizat în cinstea celui de al III-lea Congres al partidului nostru, am întîlnit și o fotografie. Din ea zîmbeau veseli pionierii Ion Căileanu, Nicolae Niga, Aurel Scripcă, Traian Niga, Modesta Rotundu, Dumitru Dlujniski, Virginia Niga și alții. Prin fapta lor, pionierii din comuna Frumosu au arătat că vor ști totdeauna să apere avutul obștesc. Iar explicația fotografiei pusă în album suna laconic: „Un grup de 30 de pionieri din școala noastră care au salvat de la incendiu biblioteca comunală".

Intr-adevăr, cei mai mici locuitori ai comunei au știut să apere ceea ce au îndrăgit nespus: cartea. O faptă plină de mari semnificații. Fiii celor care în trecut erau ținuți departe de lumina culturii cunosc astăzi din plin binefacerile ei. Cartea a pătruns peste tot, o dată cu școala, ca lumina electrică, cu viața cea nouă și cei care sînt stăpînii ei de drept știu să o apere.

E. SKIBINSKY

Grija permanentă a partidului drag pentru copiii din țara întreagă, au simțit-o toți pionierii și școlarii. Pe întinsul țării se află astăzi 101 Case ale pionierilor. Multele cercuri pionierești care funcționează în ele fac ca toți pionierii să-și perfecționeze înclinațiile. Pornind de aici, cînd vor fi mari vor fi folositori patriei libere care-i îndrumează cu atîta grijă.

O după-amiază obişnuită

Nici o şoaptă. Doar foşnetul uşor al trestiilor şi apa care loveşte uşor, abia perceptibil în barcă. Aplecaţi asupra celor trei undiţe aruncate în adinc, pescarii — un om lat în spate, cu mustaţă aspră, tuciurie, şi doi copii, o fetiţă şi un băieţel, aşteaptă cu încordare. După cît se vede, copiii dau semne de nerăbdare. Tatăl însă le face semn cu mîna să se liniştească.

— Multă răbdare îi mai trebuie unui pescar, se gîndeşte Nicuşor, băieţelul, care-i cu un cap mai mic decît fata şi posesor deplin al abecedarului. Privirea îi lunecă pe fundul bărcii, la cei doi raci caraghioşi pe care i-a scos tatăl cu mîna dintr-o gaură plină cu apă din mal. Nu ştie de ce, dar, aşa cum stă lungit pe labe, unul din raci îi aminteşte de lupul împuşcat cu doi ani în urmă de tatăl său, lupul din fotografia de acasă! Da, chiar cu el seamănă! Grozav vînător e tata! Nu-i este frică de nimic. Dintr-o lovitură a doborît lupul!

Nicuşor tresare: pluta de la undiţa fetiţei se zgîlţîie pe suprafaţa apei ca sticla ce se sfărîmă în cioburi subţiri, circulare.

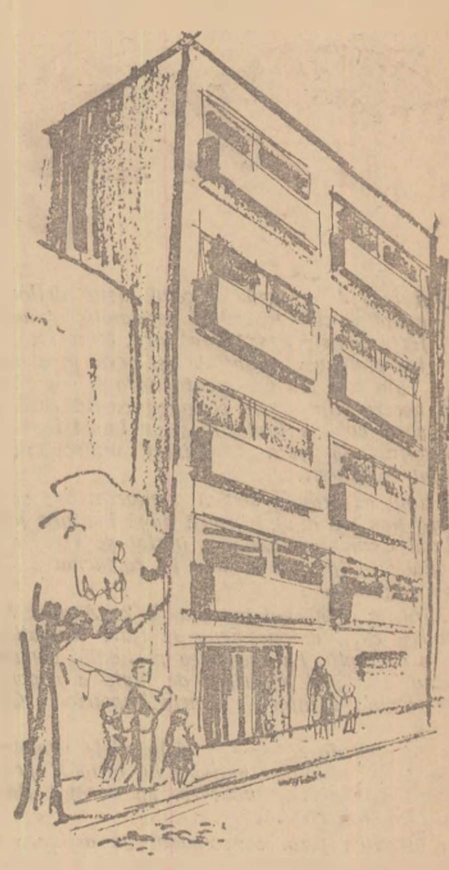
— Pleosc! C-o smucitură scurtă, fata a tras undiţa afară, şi lîngă coada racilor, a început să se zbată o plătică subţirică, cu solzi lucioşi, ca argintul...

*

Locatarii care ocupă frumoasele apartamente ale noului bloc muncitoresc de lîngă gara Brăila s-au obişnuit să-l vadă adesea pe strungarul Mihail Pătraşcu, ieşind cu familia la plimbare sau la pescuit. Căci el ştie nu numai să strunjească cu precizie piese pentru gredere şi excavatoare puternice, fiind mereu în rîndurile fruntaşilor, ci este şi un bun tată, care-şi îndrăgeşte familia. Şi, cum e şi firesc, Mariana şi Nicuşor, cei doi copii ai lui, se ţin scai după el, îl urmează cu regularitate, mai ales prin hăţişurile bălţilor din apropierea oraşului.

Ca de-obicei şi în după-amiaza aceasta, cum s-a întors de la uzină, strungarul Mihail Pătraşcu şi-a luat undiţele la spinare şi, împreună cu copiii, au încălecat pe biciclete şi au plecat la pescuit. Mama n-a vrut să meargă cu ei. A rămas acasă, promiţîndu-le că le va face o surpriză. Ce anume? Poate o plăcintă moldovenească, cum numai ea ştie să facă; poate altceva!... Oricum, nici ei nu se întorc acasă cu mîna goală: mai întîi, puiul de raţă sălbatecă pe care l-au găsit cu aripile încurcate într-o ostreaţă şi pe care îl vor duce în toamnă la şcoală. Ce-o să se mai bucure băieţii! Apoi... tolbele! Au tolbele pline cu raci şi ciortani, cu plătică şi bibani proaspeţi. Numai buni să-i pună mama să sfîrîie în tigaie!...

AL. PROFIRIU

Inimi care bat la fel

Potecuţa îngustă care duce spre gară şerpuie de-a lungul unui cîmp bogat în coloritul viu al verii. De la Şcoala de 7 ani din Sînandrei şi pînă la gară drumul nu e prea lung. Să tot fie vreo 20 de minute de mers. Dar oricît de curios vi s-ar părea în acest scurt timp m-am plimbat... pe Marte, în Lună şi pe alte cîteva astre împreună cu Gheorghiţă Zimcescu, preşedintele unităţii de pionieri, care este convins că peste foarte puţin timp va zbura într-o navă-satelit spre aceste planete.

Oare ,nu era prea măreţ acest gînd? Nu. Drumurile spre înălţimi, spre viitor, sînt deschise în faţa tuturor. Dar nici aici, pe pămînt nu sînt mai puţine lucruri atractive. Pepa Dorina, Ana Iancu, Dorel Cişmaş, şi Elvira Andor, vor să rămînă în gospodăria agricolă colectivă. Zi de zi ei văd ce minunată e viaţa în gospodăria lor şi de aceea s-au hotărît să urmeze şcoala profesională agricolă. Francisc Barea şi Traian Costea vor deveni ceferişti, iar Gheorghe Ailoaie, mecanic. La fel doreşte şi prietenul lui de la secţia germană, Pitzer Iosif. Reider Hans s-a hotărît încă de la terminarea clasei a VII-a să rămînă lîngă părinţii lui, în G.A.C. Hodoni.

— Am să învăţ tîmplăria şi voi lucra în colectivă — spuse el plin de mîndrie. Dar, la sfîrşitul celui de-al doilea trimestru, cînd în carneţelul lui Hansi, alături de notele pestriţe, se afla şi una în formă de scaun răsturnat, colegii au pornit o „campanie" de ajutoare. Prietenii de la secţia romînă de asemenea îl ajutau. Astfel Hansi şi-a îndreptat notele. Peter Ordogh s-a gîndit să se facă lăcătuş. Leuhardt Werner şi Waldecle Ernestine au învăţat împreună la fizică. Werner vrea să devină electrician. Cîte meserii frumoase sînt pe lumea asta! Dar pe oricare şi-o vor alege, se vor strădui ca prin munca lor să mulţumească Partidului Muncitoresc Romîn pentru grija ce le-o poartă.

Acum, în vacanţa de vară, în taberele locale sau regionale, copiii din Sînandrei, regiunea Timişoara, îşi aduc aminte de băncile în care au stat alături, de cum se jucau împreună în pauze, romîni, germani, maghiari, de meciurile de volei, de fotbal. Şi vacanţa şi-o petrec împreună. Vizitele la G.A.S., G.A.C., excursiile, joaca, sportul — toate acestea sînt fire care le leagă şi mai strîns prietenia

Visurile lor se vor împlini cu siguranţă. Şi Gheorghiţă, şi Francisc, şi Werner vor ajunge ceea ce doresc. Pentru toţi patria noastră dragă are aceeaşi grijă. De aceea şi inimile lor bat la fel, în dorinţa fierbinte de a deveni cît mai curînd harnici constructori ai socialismului în patria noastră.

CĂTALINA BUCUR

Viaţă luminoasă

„Să creştem case zvelte şi furnale
Cu care ne-om mîndri din tată-n fiu
Şi în lumini să ne-mbrăcăm ca-n zale
Să fim în toate ca argintul viu".

O viaţă luminoasă şi plină de bucurii a cuprins întinderile ţării, împlinind năzuinţele de veacuri ale poporului nostru. Astăzi, sîntem în 1960 şi imaginea anilor 1970 se înalţă grandioasă în faţă, vestind o viaţă din ce în ce mai fericită. Toate acestea le datorăm grijii nemăsurate a partidului — părintele nostru drag. Sînt cuvinte pe care le întîlneşti pe buzele tuturor oamenilor muncii, copii, tineri, oameni în puterea vîrstei, bătrîni.

Capitala ţării a devenit un imens şantier printre numeroasele şantiere ale ţării. Vizităm Calea Griviţei. Ştiţi cum arăta înainte această întinsă arteră a Bucureştiului? Case înghesuite, distruse în parte de bombardamente în parte ruinate de vreme. Cine vizitează azi şantierul de construcţii de pe Calea Griviţei, nu se poate să nu rămînă impresionat de întinderea şi ritmul lucrărilor lui. Clădirea şcolii e aproape gata. La ridicarea ei au participat şi pionierii, profesorii, părinţii. E mare, încăpătoare, cu ferestre luminoase, utilată cu tot ce e necesar. Blocurile destinate locuinţelor pentru muncitori cresc văzînd cu ochii. Numai în acest an urmează să se dea în folosinţă peste 1.188 de apartamente. Să ne oprim o clipă la şcoală.

„Am muncit cu multă plăcere la ridicarea acestei şcoli", mărturiseşte tovarăşul Tudor Duţă, responsabilul unei brigăzi de tineret de pe şantier. „Am şi eu copii şi mă bucur gîndindu-mă la viaţa fericită, care le-a fost asigurată". Şcoli noi, manuale gratuite!

Tovarăşul Mihai Tudor, electrician la centrul de instalaţii electrice Griviţa Roşie, îşi aminteşte de condiţiile grele de învăţătură din trecut. N-a putut să urmeze la şcoală decît patru clase primare. Manualele şcolare erau procurate cu multă greutate. De fapt nu existau pe clase decît cîteva manuale, aşa că învăţătura ţi-o însuşeai pe apucate, aşa cum îţi însuşeai pe apucate mai tîrziu meseria. Tovarăşul Mihai Tudor are o fetiţă pionieră. Dar pioniera Vasilica T. Mihai, va învăţa la toamnă în clădirea nouă a şcolii, va primi manuale gratuite şi va începe un nou an şcolar, după o vacanţă petrecută în mod plăcut, frumos. Acum, tovarăşul Mihai Tudor aşteaptă să se mute într-un bloc nou. Cîtă mulţumire, cît confort îţi poate oferi casa nouă în care te muţi, ne spune pionierul Ion Moraru, din clasa a VI-a, Şcoala de 7 ani nr. 171, care locuieşte deja într-un apartament dintr-un bloc nou, construit pe Calea Griviţei. „Tata e tîmplar la Atelierele Griviţa Roşie şi de multe ori îmi spune că o copilărie aşa frumoasă cum avem noi, pionierii, doar în vis îşi putea închipui pe vremea cînd era şi dînsul copil. Îmi dau seama de acest lucru şi chiar de aceea va trebui să învăţ, să-mi cinstesc cum se cuvine cravata roşie de pionier".

Nu ne-am oprit decît pe Calea Griviţei, dar în cîte locuri nenumărate din ţară nu poţi înregistra bucuriile unei vieţi noi? În întreprinderi, pe ogoare, în fiecare şcoală nouă, în fiecare apartament nou, întîlneşti poezia zilelor noastre, uriaşul avînt al construirii socialismului.

Pentru viaţa luminoasă, copilăria fericită, tinereţea plină de avînt, să mulţumim din inimă partidului nostru drag, îndrumătorul înţelept al celor ce muncesc din patria noastră.

PORUMBEI

Ca zborul porumbeilor albi taie distanţele scrisorile pionierilor. Prietenia dintre pionierii omîni şi sovietici a devenit de nezdruncinat. „Dragi pionieri sovietici, demult doresc să port corespondenţă cu voi..." Aşa încep cele mai multe scrisori, care pleacă, fluturînd din aripi, spre meleagurile sovietice. Aşa începe şi scrisoarea Doinei Şandor, pionieră din Aleşd, regiunea Oradea. Cu căldură frăţească pionierii sovietici răspund

Ce-şi spun prin scrisori copiii? Îşi vorbesc despre şcoală şi activităţi pionereşti; îşi împărtăşesc impresii despre cărţile citite; îşi trimit vederi din ţară, reproduceri după operele pictorilor popoarelor lor; îşi vorbesc despre vacanţa fericită pe care o trăiesc.

...Intr-un oraş de pe malul Oltului, pionierii dintr-un detaşament s-au adunat la Casa pionierilor. Era o zi festivă pentru ei. Erau atît de bucuroşi cu toţii! Ce se întîmpla? Aveau organizată o adunare pe tema „Să cunoaştem Moscova". Instructoarea de detaşament fusese şi ea pionieră. De pe atunci purta corespondenţă cu o pionieră sovietică. Avea un întreg album cu vederi din Moscova, cu picturi din galeria Tretiakov, plăci cu cîntece populare sovietice. Intr-adevăr, pionierii au cunoscut în ziua aceea multe lucruri despre Moscova. Dar nu numai atît; mulţi din cei care nu purtau corespondenţă cu pionierii sovietici s-au hotărît să înceapă şi ei un schimb de scrisori.

Stoluri de porumbei albi, scrisori ale prieteniei!...

Oriunde se întîlnesc pionierii romîni şi sovietici se leagă prietenii.

Comuniştii din U.R.S.S. şi din patria noastră au luptat şi luptă pentru prietenie între popoare, pentru pace, pentru apărarea vieţii copiilor. Acum cînd ţelul comunist este comun popoarelor noastre, pionierii romîni şi sovietici merg pe drumul comun. Şi nu numai scrisorile zboară de la Olt la Volga, din Urali în Carpaţi, ci inimile lor prietene flutură ca porumbeii apropiind depărtările.

GH. TRANDAFIR

La cercurile „micii naturalişti" pionierii s-au străduit să obţină rezultate bune. Aşa s-a întîmplat şi cu pionierii care s-au ocupat cu creşterea iepurilor.

„Spic cu spic, patriei snop!" Răspunzînd cu entuziasm acestei chemări pionierii au împînzit şi în această vară cîmpiile patriei să culeagă harnici spicele rămase după seceriş.

August DE FOC

În anii de groază ai celui de-al doilea război mondial, cînd fascismul german îngenunchea, prin forța armelor, țară după țară, întunericul și moartea pluteau amenințători și peste țara noastră.

Au fost ani grei pentru țara și poporul nostru. Și în aceste clipe grele singurul partid care a organizat și a condus lupta maselor împotriva dictaturii militaro-fasciste și a războiului antisovietic a fost partidul comunist.

In timp ce armata sovietică eliberatoare se apropia de țara noastră dînd lovitură după lovitură fasciștilor, Partidul Comunist Romîn a inițiat și a organizat insurecția armată care a dus la răsturnarea dictaturii militaro-fasciste.

Insurecția a început în ziua de 23 August 1944, prin arestarea clicii antonesciene de către formațiunile patriotice de luptă. La chemarea partidului comunist, exprimînd voința și hotărîrea de luptă a poporului, armata romînă a întors armele împotriva Germaniei fasciste.

In noaptea de 23 August și în zilele următoare, formațiunile și unitățile militare au ocupat principalele instituții și obiective militare, au curățat Bucureștiul de trupele hitleriste.

In întreaga țară, concomitent cu acțiunea militară din Capitală, a început lupta armată a maselor largi populare pentru izgonirea hoardelor hitleriste.

Incercările hitleriștilor de a înăbuși acțiunile simultane ale poporului ridicat la luptă, n-au reușit. Ele au fost zdrobite de unitățile armate și de formațiunile patriotice care, în luptele crîncene purtate împotriva hitleriștilor în Capitală, pe Valea Prahovei, la Brașov, Constanța, Turnu Severin au capturat zeci de mii de prizonieri, numeroși ofițeri și generali fasciști.

Pe întreg cuprinsul țării, în orașe, în sate, populația noastră i-a întîmpinat cu dragoste pe eliberatorii ei, ostașii sovietici, iar armata romînă a continuat, cot la cot cu armata sovietică, lupta eroică și dreaptă pentru zdrobirea fascismului. Singele vărsat de ostașii sovietici și romîni pentru eliberarea patriei noastre, în lupta comună împotriva fascismului, a pecetluit pe veci frăția de arme sovieto-romînă, expresie a prieteniei și alianței de nezdruncinat dintre popoarele romîn și sovietic.

Insurecția armată victorioasă a dat un avînt puternic luptei maselor populare, ea a fost începutul revoluției populare, care a culminat cu instaurarea deplină a puterii oamenilor muncii în decembrie 1947.

„Ziua de 23 August — a spus tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej — are o mare și profundă semnificație: o dată cu eliberarea de sub jugul fascist, ea a deschis poporului romîn calea spre victoria asupra claselor exploatatoare — victorie care i-a dat putința să făurească o nouă Romînie înfloritoare, socialistă".

Echipajul locomotivei „ALBATROS"

Fasciștii se retrăgeau în panică spre trecătorile Carpaților.

In valea Tarcăului, cîteva unități SS se retrăseseră și, descoperind cele două locomotive care deserveau linia ferată forestieră, îi forțară pe mecanici și pe fochiști să stea la dispoziția lor.

Pe locomotiva „Albatros" lucra bătrînul mecanic Ion Petcu împreună cu fiul său, Dumitru, fochist, și cu tînărul frînar Haralambie Pricop. Tot timpul pe locomotivă sta un SS-ist înarmat cu un pistol automat, așa încît orice încercare de fugă s-ar fi terminat cu împușcarea mecanicului. Locomotiva remorcă un tren întreg încărcat cu fasciști și bătrînul mecanic Ion Petcu primi ordin să-i transporte spre Ardeluța. Sosiți aci însă, nemții primiră vestea că peste puțin se vor întîlni cu sovieticii, care înaintau, și ordonară întoarcerea trenului.

Atunci, bătrînului îi trecu prin cap un gînd: „De ce să-i transport pe fasciști? N-ar fi mai bine să defectez locomotiva? Fața i se lumină și se adresă fochistului:

— La Brateș trebuie să vedem ce are locomotiva, că nu prea mai trage...

Fochistul a priceput intenția. Mașina se înecă brusc, mai pufni de cîteva ori, apoi încremeni.

Un ofițer SS ordonă plecarea neîntîrziată: „Dacă nu pornești în 15 minute te împușc ca pe un cîine".

Bătrînul știa ce-l așteaptă, dar a rămas neclintit în hotărîrea lui.

Peste un sfert de oră ofițerul SS veni din nou la locomotivă:

— Gata?!

— Nu... Peste o oră, o oră și jumătate — spuse calm bătrînul, făcîndu-se că meșterește la motor.

Spumegînd de furie, ofițerul smulse pistolul automat de la un ostaș și-l descărcă în pieptúrile bătrînului mecanic și ale ajutoarelor sale.

Echipajul „Albatrosului" căzu eroic răpus de fasciști, dar peste o clipă, în coama dealului se iviră ostașii cu steluțe roșii la chipiu. Ei răsplătiră fasciștilor cu vîrf și îndesat pentru mîrșavul lor asasinat.

LÎNGĂ PODUL MIHAI VODA

...Astăzi, aci se află Sfatul popular al regiunii București. Atunci însă, în acel august de foc 1944, din clădirea aceasta frumoasă și solidă, trăgeau călăii generalului Gerstenberg — șeful comandamentului aviației fasciste.

Trupele noastre, întărite cu formațiuni ale gărzilor patriotice au atacat prin surprindere clădirea în care se baricadaseră fasciștii. Dinspre clădirea Casei de Economii și de dincolo de Dîmbovița, mitralierele și armele automate țineau continuu sub tirul lor pe fasciști.

...Un muncitor tînăr cu panglica tricoloră pe braț și înarmat cu o pușcă mitralieră traversă strada în fugă și se opri în gangul spre care cutezase. Gangul era înțesat de lume: bătrîni, femei, copii... dar și oameni în putere.

Un alt muncitor din gărzile patriotice îl ajunse din urmă pe cel ce traversase primul strada. Acesta, după ce-și instalase pușca mitralieră, sta la taifas cu „civilii". Cînd și cînd însă, chitea către comandamentul aviației fasciste.

— Pînă-om ataca, se vede treaba că mai avem... spuse el cu glas potolit. Își plimbă mîna peste frunte și-și șterse o șuviță de sînge care i se prelingea de sub șapcă.

— Ești rănit, măiculiță!... — se repezi spre el, lăcrămînd, o băbuță.

Muncitorul cel tînăr însă o îndepărtă ușurel.

— Stai locului, măicuță, n-am nimic... Mi s-a rupt un coj — și clipi ștrengărește către ceilalți.

— Ești de la „Lemaitre"?

— Nț!

— Te-am asemuit cu unul Niță...

— Păi sînt și muncitori de la „Lemaitre". Eu însă sînt de la...

Un brand zbură din clădirea nemților, țiui asurzitor prin aer și căzu în piațeta mică din fața gangului. Intr-o clipă toată lumea se aciui la pămînt.

— Ne-o fi ghicit, măi, nea Florea?! își întrebă omul din gărzile patriotice tovarășul.

— Să-i ia dracul... că nu ne-or mai „ghici" ei mult. Ia, acu' trebuie să se dea semnalul de atac...

Omul care-l întrebase dacă nu-i de la „Lemaitre" tuși încurcat, apoi:

— Și eu... lucrez la blocul ăsta... Îs mecanicul blocului... Dacă trebuie... Știi, ți-aș putea duce lădița cu benzile de mitralieră.

— Păi atunci să ne trăiești, tătucule. S-a făcut!

— ...Și mai știu eu pe aci, pe terasa noastră, a blocului, un locșor de unde numai bine se poate trage, prin ferestre, în clădire la blestemații ăștia de fasciști...

— Ești un om și jumătate, îl bătu pe umăr tînărul din formațiile patriotice. Nea Florea, mergi de-i spune tovarășului Spiru că eu mă duc o leacă, să le dau la cap fasciștilor. Haide, bădie...

...Urcară pe-o scară îngustă, de serviciu, pînă ce ajunseră pe terasă, deasupra etajului ultim al blocului. Se vedea ca în palmă în curtea fasciștilor. Ocupară o poziție bună, apoi tînărul așteptă întoarcerea lui Florea.

...Peste cîteva clipe, se dezlănțui atacul. Alături de Florea, care-i curăța vîrtos pe fasciști cu automatul, toca scurt și precis mitraliera tînărului. Caloriferistul blocului, tăcut, transpirat, tot dădea benzile la mînă și, cînd și cînd, se sălta și privea prin ferestrele sparte în clădirea fasciștilor.

Soldații romîni și muncitorii din gărzile patriotice ajunseseră de-acum în curte și escaladau eroic ferestrele baricadate. Peste o clipă luptele se dădeau chiar în interiorul clădirii și atunci, tînărul și Florea coborîră de pe terasă.

Jos, în stradă, îi strînseră mîna caloriferistului:

— Ai fost la înălțime, frățioare. La revedere...

Dar omul își smulse mîna, jignit:

— Se poate? Merg cu voi mai departe...

...Treptat, lupta se potoli. Rupți, prăpădiți, unul după altul fasciștii părăseau clădirea cu mîinile ridicate. Erau încolonați și mînați către centrele de prizonieri.

Trupele romîne și gărzile patriotice ocupaseră în întregime clădirea comandamentului.

Presa vremii despre luptele pentru eliberarea Romîniei

O faptă de arme grăitoare a săvîrșit-o soldatul Vasilenko în apropierea unui tîrgușor romînesc...

„...Dincolo de rîu, printre stînci de piatră, inamicul își amplasase o mitralieră și în momentul în care pionierii noștri încercau să se apropie de rîu, focul mitralierei îi obliga să se întoarcă. Vasilenko... a reușit să treacă rîul înot... Apoi, tîrîș, de-a lungul brazdelor negre ale unei porumbiști... adăpostindu-se după fiecare piatră, a reușit să se apropie de mitraliera nemțească și cu două grenade aruncate cu precizie a nimicit grupul de servanți. Trecînd apoi la mitraliera capturată, Vasilenko a început să secere fasciștii din tranșeele situate la poalele stîncii. Fasciștii n-au mai putut rezista unui asemenea foc și au trebuit să se retragă... Pe cîmpul de luptă au fost numărați 24 de fasciști culcați la pămînt de Vasilenko".

(„La poalele Carpaților" de B. Polevoi, „PRAVDA" din 24 aprilie 1944. Fragment de reportaj).

Uzina a fost salvată

Clujul fusese eliberat...

La Aghireș, oamenii se și bucurau, dar se și gîndeau că azi, mîine, fasciștii, în retragere, ar putea distruge multe.

Muncitorii de la termocentrală hotărîră să-și apere uzina de furia nemților bătuți.

Ora 4 după masă.

O mașină germană, verzuie, s-a oprit la uzină.

Un maior fascist, un locotenent și șoferul coborîră.

Tuttin, portarul, observă că mașina e încărcată cu lăzi negre.

— Dinamită! îi șopti Tuttin lui Ianci, un muncitor din gardă. Pregătește automatul...

Maiorul mînios, se îndreptă spre poartă. Dar cînd văzu automatul începu să dea îndărăt.

— Partizani!? vocea îi trăda spaima.

— Partizani, nepartizani, cărați-vă. Altfel...

Mașina porni înapoi pe drumul pe care venise.

— Eh, ce le-aș mai fi arătat eu scîrnăviilor ăstora! scrîșni Ianci. Dar se abținu. In Aghireș mai erau fasciști, trebuia procedat cu tact!

...Cînd nemții atacară uzina, apărarea acesteia de către muncitori fusese organizată. Nici un fascist nu reuși să intre în uzină. Iar cînd greul era mai greu, au sosit trupele sovietice și ostașii romîni.

Pînă tîrziu, în noapte, eliberatorii și eliberații petrecură înfrățiți. Uzina fusese salvată, Aghireșul curățat de fasciști.

Eroul de la VÎSOKA

La luptele pentru eliberarea satului Vîsoka a luat parte și utecistul Ion Purcaru, muncitor la fabrica de postav din Buhuși, înrolat voluntar pe frontul antihitlerist.

Eroul utecist a luptat vitejește pînă la ultimul cartuș. Căzut prizonier, el a fost schingiuit cu bestialitate de către fasciști o noapte întreagă, dar n-a trădat, n-a scos nici un cuvînt.

Fasciștii l-au ucis pe utecist în chip barbar, spintecîndu-i trupul cu baionetele.

Batiușca

Focul fasciștilor se întețise și mai bine de două ceasuri, oamenii se făcuseră una cu pămîntul.

De undeva din față pămîntul gemea, vuia amenințător și arunca peste tranșeele atacatorilor un potop de oțel incandescent.

— Amarnic mai trag, nemernicii... — sudui un ostaș tînăr cu mustața abia mijită. De unde-or mai fi avînd atîtea obuze?

Alături se mișcă o cască, pămîntul căzu în bulgărași mici, sfărîmicioși și se scurse de pe ea și o față de om în vîrstă, cutată de amarul frontului, se ivi. Era un bătrîn plutonier. Il privi scurt pe ostașul cel tînăr, apoi:

— Au obuze destule, Mișa. Crezi oare că numai tîrgușorul ăsta romînesc l-au cotropit ei? Cotropiseră o lume cînd i-am scărmănat la Stalingrad. Mai ții minte?

De undeva țiui asurzitor un brand și cei doi ostași își îngropară fața în țărînă.

...Cînd exploziile se mai potoliră, Mișa își săltă iar capul.

— Ce-ar fi batiușca*) — se adresă el ostașului cărunt — să încercăm noi doi să-i venim de hac cuibului ăla blestemat de mitralieră?!

— Să-l întrebăm pe locotenent, Mișca! răspunse simplu bătrînul. Am să-l rog eu...

...Se tîrau amîndoi făcuți una cu caldarîmul spart al străzii: Mișca, subțire, ager ca o șopîrlă — înainte; batiușca — pe urmă, gata să-l apere cu automatul. Se tîrau acum pe sub un zid mare, cenușiu, ca de închisoare; din dreptul ferestrelor de la subsol, chipuri mici, ofilite, năsucuri cîrne de copii li se arătară printre gratii.

Mișca îi privi cu duioșie, așa cum sta culcat în așteptarea unei clipe prielnice. Apoi brusc, ca și cum și-ar fi adus aminte de ceva înspăimîntător, îl zori pe bătrîn:

— Să trecem pe partea cealaltă, batiușca... Sîntem lîngă o casă de copii... Dacă ne zăresc fasciștii, se-alege praful de casă...

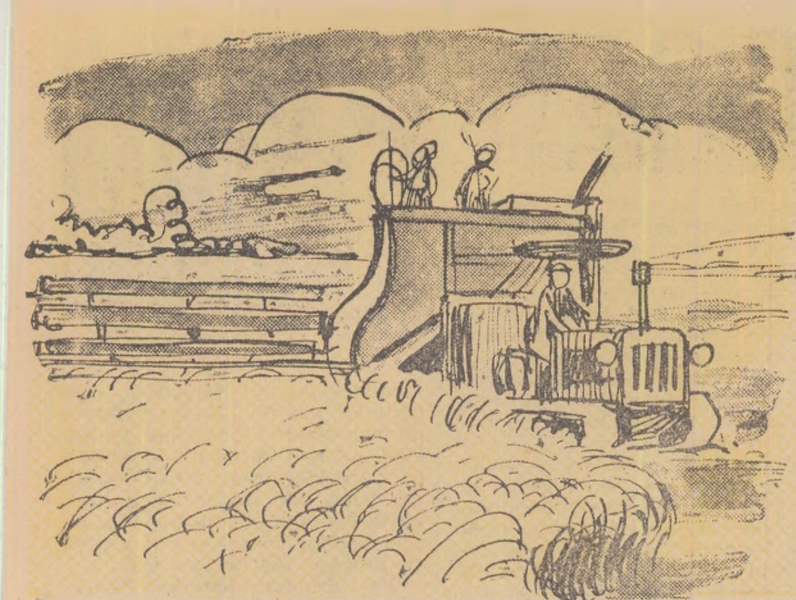
Se rostogoliră repede peste caldarîm spre celălalt trotuar.

Fasciștii îi zăriră. O rafală prelungă de mitralieră mătură pămîntul și bătrînul ostaș, cu un oftat ușor, încremeni pe spate, cu ochii mari, albaștri, îmbrățișînd tăriile cerului. În zadar îl strigă Mișca. Bătrînul nu mai trăia.

...Cînd totul în jur se liniști și din tîrgușor fură izgoniți fasciștii, Mișca se grăbi spre casa în care zărise, înspăimîntate, chipurile de copii.

Il îngropă pe bătrînul ostaș, de loc de pe malul Volgăi, chiar în grădina casei de copii și-i lăsă să-l vegheze la căpătîi o lespede mare, de piatră, ruptă din falnicii munți ai țării, pentru a cărui eliberare căzuse. De atunci, în orice anotimp ai să mergi în micul tîrgușor moldovenesc, la mormîntul ostașului de pe Volga veghează flori proaspete, așezate dimineața sau seara cu pioșenie de o mînă sfioasă de copil.

*) tăicuțule.

Povestea unei secții

Pe șosele asfaltate sau pe drumuri pietruite, spre toate punctele cardinale ale patriei, circulă zi și noapte vrednicul și neobositul camion romînesc, creație a constructorilor de la uzinele „Steagul Roșu" din Orașul Stalin. Cînd privești silueta camionului ochii ți se opresc fără îndoială și asupra capotei verzi sau cenușii, acolo unde, roșie ca focul, emblema fabricii, un drapel împurpurat, îți dezvăluie identitatea vehiculului: „Steagul Roșu, fabricat în R.P.R.". Privind camionul acesta modern și puternic îți poți da cu ușurință seama de calitățile sale. Dar camionul singur nu-ți poate spune nimic despre cei ce l-au lucrat. Aceștia sînt muncitorii și tehnicienii de la poalele Tîmpei și cu cîțiva dintre ei o să faceți cunoștință chiar acum. Este vorba de cei care lucrează la secția „Șasiuri" a uzinei, secția despre care de la o vreme a început să se vorbească foarte des nu numai în întreprindere, dar și în afara ei. Secția „Șasiuri" se tîra în coada uzinei și nu rareori aveau de suferit și alte secții din cauza ei — de pildă secția montaj. Dar iată că organizația de partid pune în discuție situația existentă. La scurt timp după aceasta, se elaborează un plan, privind reorganizarea muncii. Trebuia, în primul rînd, să se schimbe amplasamentul mașinilor și utilajelor (peste o sută la număr). După calculele specialiștilor, aceasta urma să coste cam 400.000 lei, fără a mai pune la socoteală timpul pierdut pentru producție prin scoaterea din funcțiune a uneltelor, prin mutarea lor. Această soluție n-a fost acceptată de comuniștii din uzină. La chemarea organizației de bază, în frunte fiind membrii de partid, muncitorii și tehnicienii din secție au făcut toată treaba în ore de muncă patriotică, iar cheltuielile necesare n-au depășit suma de 12.000 lei! Adică abia a patruzecea parte din prevederile inițiale. În zilele acelea secția „Șasiuri" se transformase într-un veritabil loc de luptă. O luptă aprigă din care victorioasă a ieșit cutezanța omului nou, a omului educat de partid. Întreaga uzină privea cu admirație spre ei. Nu numai că au economisit o sumă însemnată de bani, dar producția secției a început din chiar zilele acelea să ajungă la normal, planul îndeplinindu-se de acum cu regularitate. După reorganizarea secției, s-a făcut bilanțul: lucrînd după noua metodă elaborată de secție, a crescut productivitatea muncii cu 25 la sută și numai în cinci luni au fost realizate economii în valoare de 250.000 lei peste cifrele planificate.

Apoi, după studierea documentelor celui de-al III-lea Congres al partidului, secția a făcut nenumărate propuneri menite să ducă la reducerea timpului de lucru și așa a crescut zi cu zi faima secției „Șasiuri" în uzină. Povestea acestei secții, care întîmpină apropiata sărbătoare de 23 August cu mari succese, o cunosc toți muncitorii de la „Steagul Roșu". Propunerile și angajamentele lor în cinstea zilei de 23 August au contribuit la reducerea timpului de lucru la un camion, cu mai mult de 7 ore, adică cu aproape o zi!

Aceasta însă nu este decît povestea unei secții. A unei singure secții din marea uzină care fabrică frumosul și trainicul autocamion romînesc, creație a tehnicii înaintate din țara noastră...

TOMA ATANASIE

Tineretea uzinei

Privită de peste apa Dîmboviței, uzina seamănă cu o grădină. Alei largi, străjuite de salcîmi și plopi primesc în vizită, în pauzele de lucru, muncitorii. La stația de radioficare se transmite muzică populară. Toate acestea sînt atît de firești încît nici n-ai crede că această uzină nu are decît vîrsta unui copil trecut în clasa a V-a. Uzinele „Semănătoarea" au intrat în viața țării noastre socialiste cu un frumos renume. Dacă apropiindu-te de o combină, una dintre acelea de pe alei, care strălucește în soare așteptînd împlinirea misiunii ei și te-ai lăsa furat de aripa gîndului, este neîndoielnic că ai pluti, în aceste zile, pe întinsul de aur al holdelor. Alei cu flori, cu umbra copacilor, cu zumzetul trepidant al muncii. Oare așa a fost întotdeauna?

...În urmă cu 10 ani, pe malul Dîmboviței s-a construit o uzină modernă. Locul plin de bălării i-a făcut pe neîncrezători să zîmbească. Uitau aceștia că cei care porneau munca erau comuniști, că în fața forței lor n-au fost ziduri peste care să nu treacă. Au hotărît să facă aici pe malul Dîmboviței, o uzină modernă. Și au făcut-o.

An de an pe poarta fabricii au ieșit roadele muncii libere: semănători de cereale, trioare cilindrice, secerători, legători etc. „Semănătoarea" a devenit astfel cea mai mare uzină constructoare de mașini agricole, cu o producție care a crescut față de anul 1950 cu 2.000 la sută.

Prin munca lor entuziastă străbătută de un cald patriotism — muncitorii, în frunte cu comuniștii, au făcut ca uzina să primească de cinci ori drapelul de întreprindere fruntașă pe ramură și să fie „Evidențiat I al Consiliului de Miniștri".

Muncitorii își iubesc uzina. Dacă ai să stai de vorbă cu tovarășul Ene Ilie el o să-ți spună întotdeauna: „Pentru mine uzina înseamnă un colectiv de oameni, de tovarăși, o școală de educație comunistă".

Andrei Dumitru, șef de brigadă la „Semănătoarea" a devenit utemist, candidat de partid, mai apoi membru de partid și ca rezultat al încrederii de care se bucură în rîndul comuniștilor, a fost ales secretarul organizației de bază de partid de la secția cardane. Tudor Bălan șeful unei brigăzi de tineret este de mult cunoscut în uzină. Brigada de tineret pe care o conduce lucrează pentru a obține titlul de brigadă a muncii socialiste. Știți voi ce înseamnă aceasta? Ai putea rezuma totul doar la atît: a munci, a trăi și a învăța în chip socialist! Brigada are istoria ei! Pînă a ajunge să nu mai aibă codași, să îndeplinească cu regularitate planul, să facă economii, să învețe fiecare membru la școala serală sau la facultate, au trebuit să muncească mult și au muncit cu entuziasmul caracteristic brigăzilor utemiste.

MIHAI COCOI

INGINERUL

Govora... În mica gară de aci, a coborît acum cîțiva ani un tînăr înalt și slăbuț, cu privirea vioaie. Avea în mînă un geamantan iar pe umeri o pelerină de ploaie. Cînd a privit spre răsărit a văzut doar cîteva excavatoare care săpau de zor și cîteva camioane care cărau pămînt. Așa arăta pe atunci șantierul actualei uzine de produse sodice. Tînărul, Ion Boitan, inginer chimist, terminase facultatea de chimie industrială cu doi ani înainte. Fusese între timp la specializare în produse sodice și acum venea la noua uzină.

Au trecut cîțiva ani. Pe utemistul Ion Boitan, inginerul tehnolog al secției de calcinare îl vezi pășind mîndru printre mașinile ultramoderne de parcă ar spune: iată ce mîndrețe de uzină avem noi! Tînărul inginer cunoaște azi fiecare colțișor al uzinei. El îți vorbește cu dragoste despre depozitul de calcar și cocs, despre instalația specială ce dozează și încarcă în vagoneți, în mod automat calcarul și cocsul, despre funiculare, cuptoare, var și bioxid de carbon... În rezervoarele mari se adună saramura venită pe conducte tocmai de la Ocnele Mari. Saramura este amestecată cu amoniac și apoi cu bioxid de carbon. Amestecul obținut se întîlnește, în alte instalații complicate, cu laptele de var și iată apărînd din niște adevărate mori... bicarbonatul de sodiu, produs din care se obține apoi soda calcinată.

Ceea ce uimește pe fiecare vizitator este faptul că în încăperi uriașe, pline cu tot soiul de aparate și mașini, nu întîlnești decît 2—3 operatori chimiști: De ce? Pentru că uzina este semiautomată. De la tablourile de comandă — de construcție sovietică — un singur om poate urmări și conduce activitatea a zeci de mașini. Într-o singură zi, în uzină se prelucrează 40 de vagoane de calcar și peste 1.500 m^3 de saramură, producîndu-se sute de mii de kilograme de sodă calcinată.

Tînărul inginer Ion Boitan a fost ales de utemiști responsabil cu producția și calificarea, în comitetul U.T.M. E o muncă de răspundere, de care Ion Boitan se ocupă cu conștiinciozitate. În cinstea zilei de 23 August și a Congresului U.T.M., toate brigăzile de tineret muncesc cu și mai mult entuziasm pentru îndeplinirea sarcinilor ce revin uzinei lor din Directivele celui de-al III-lea Congres al partidului. În carnețelul lui Ion Boitan, găsești cifre care ilustrează succesele fiecărui utemist, în cinstea acestor mărețe evenimente. Totalizate, aceste cifre ne arată că numai în luna iulie au fost produse peste plan mai bine de 1.200 tone de sodă calcinată și că, în august, realizările utemiștilor de la marea uzină de produse sodice Govora vor fi și mai grăitoare.

Gh. ANGELESCU

Pe malul Siutghiolului

Norii grei prevestitori de furtună se adunau cu iuțeală deasupra mării, întunecîndu-i valurile din ce în ce mai agitate. Vîntul nu contenea nici o clipă suflînd cu putere dinspre mal. Vuirea surdă și amenințătoare a apelor făcea oamenii să se privească oarecum îngrijorați. Bărcile pescărești se înălțau cît ai clipi pe creasta valurilor, apoi dintr-o dată alunecau cu viteză în gol. Cei șapte pescari nu se gîndeau decît la sutele de kilograme de pește prins, gata încărcat. Furtuni mai încercaseră ei și nu se temeau. Dar peștele trebuia dus la mal, cu orice preț, cu toate că vîntul și valurile îi tot mînau spre larg... O luptă aprigă începu între oameni și furtună pentru a ajunge la țărm. După două ore unul făcu semn că trebuie aruncat peștele. Dar ceilalți șase se împotriviră din răsputeri. Nu se putea. Să fie zadarnică toată truda lor? Și continuînd cu dîrzenie lupta, se apropiară din ce în ce de mal. Aproape trei ceasuri a durat lupta cu furtuna dezlănțuită. Dar voința puternică de a învinge a triumfat. Peste o mie de kilograme de pește au fost aduse la mal de cei șapte pescari curajoși din brigada piscicolă a gospodăriei colective „Olga Bancic" din Palazu Mare...

Această întîmplare s-a petrecut anul trecut pe vremea cînd brigada piscicolă a colectivei din Palazu Mare avea o istorie mai puțin bogată. Dar zilele care au urmat au făcut ca faima brigăzii să crească din ce în ce. Multe au fost furtunile pe care le-au învins cei 24 de membri ai ei și multe și kilogramele de pește prins. Aproape 20 de vagoane de pește într-un singur an, ceea ce înseamnă un venit de 511.000 lei pentru gospodărie. Acest venit, pe lîngă altele tot așa de mari realizate de colectiviști în culturile mari de legume, în culturile de cereale, și mai ales în zootehnie, au făcut ca gospodăria agricolă colectivă din Palazu Mare să se numere printre gospodăriile fruntașe din regiunea Constanța. Dacă stai de vorbă cu președintele gospodăriei, Gheorghe Bileca, sau cu contabilul șef, Dima Hristu, afli o serie de amănunte care te uimesc. În urmă cu zece ani această gospodărie care se numără printre cele mai bogate, pornea la drum cu 300 hectare de pămînt, 20 de cai, 7 vaci și 14 oi... Iar satul deși se numea tot Palazu Mare, spune colectivistul Gheorghe Barbu, era mult mai mic. În acești zece ani care au trecut aproape trei sferturi din colectiviști și-au făcut locuințe noi. Satul s-a întins pe malul ghiolului și spre mare. Oamenii au învățat să trăiască.

În centrul satului, acolo unde oprește autobuzul ce merge la Constanța, există un panou uriaș care arată creșterea nivelului de trai în această comună de-a lungul anilor. În 1950 exista un singur aparat de radio, nimeni n-avea lumină electrică, nu existau instalații de apă, nimeni n-avea mobilă, nimeni n-avea casă nouă. Azi comuna are peste 190 aparate de radio, în 311 case strălucește becul electric, 193 de familii au instalație de apă potabilă, s-au construit 178 de case noi, au fost renovate 120. Nouăzeci de familii și-au cumpărat mobilă, 60 de familii gătesc la aragaz... Veniturile gospodăriei agricole cresc din zi în zi, creșa de copii devine din ce în ce mai frumoasă...

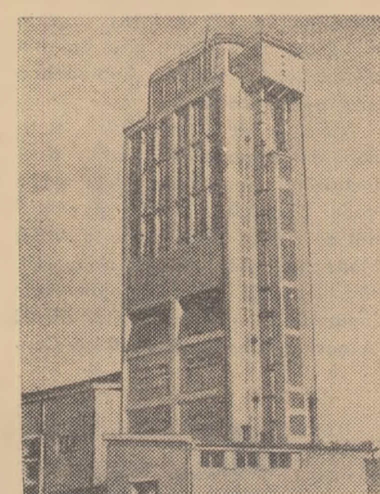
E greu să vorbești în cîteva cuvinte despre realizările și viața bogată a colectiviștilor de aici. După ce vizitezi gospodăria, comuna și casele colectiviștilor, rămîi cu sute de imagini dar cu un mare și puternic sentiment față de cei ce prin munca lor au realizat totul. Un sentiment de admirație față de acești oameni care înfruntînd marea și furtunile ei, aduc la uscat tone de pește, care înfruntînd vînturile dobrogene cultivă cereale și învingînd seceta și uscăciunea pămîntului, prin irigații întinse, realizează sute de mii de kilograme de legume! Un sentiment de admirație față de acești oameni care și-au transformat satul într-o adevărată grădină, care au știut să-și facă viața bogată și frumoasă!...

IOANA ZAMFIR

CONCURSUL „FRUMOASĂ EȘTI PATRIA MEA"

Seria a VII-a

Dragi pionieri,

Iată-ne ajunși la a VII-a și ultima etapă a concursului **„Frumoasă ești patria mea"**. Publicăm alăturat o fotografie care reprezintă una dintre întreprinderile moderne din patria noastră, construită în anii regimului de democrație populară. In această întreprindere procesele tehnologice sînt semiautomatizate. Incă două amănunte care vă vor ajuta foarte mult: aici se produc pietre de polizor necesare industriei siderurgice, produse care altădată erau importate de peste hotare, iar în acelaș oraș cu uzina din fotografie, se află și o mare fabrică de încălțăminte.

Așteptăm răspunsurile voastre, toate într-un plic, însoțite de cupoanele de participare pînă la 31 august a.c., data poștei.

Succes, copii!

CUPON DE PARTICIPARE nr. 7

ȘTIINȚA și TEHNICA

La un înalt nivel tehnic

Vizitezi astăzi, cititorule, fabrici și uzine, întreprinderi moderne și te minunezi cu cîtă iscusință și forță creează omul bunurile de care are nevoie folosind tehnica nouă, înaintată a timpului în care trăim. Vezi cum se construiesc mașini mari, cum se țese pînza sau cum se fabrică pîinea. Multe dintre marile fabrici și uzine din țara noastră sînt de aceeași vîrstă cu voi și unele chiar mai tinere. Ele sînt făurite de poporul nostru muncitor în anii puterii populare. Fabrici și întreprinderi înzestrate cu utilaj modern, construcții noi în care se fabrică produse noi în țara noastră, fabrici în care mecanizarea muncii a ajuns la un înalt nivel, unde munca omului devine din ce în ce mai ușoară. Pretutindeni în patria noastră ai să întîlnești asemenea realizări.

La Cluj...

nu-i greu să găsești întreprinderea CARBOCHIM. Cu vădită mîndrie în priviri vă îndreaptă spre ea și clujenii de seama voastră. Și au cu ce se mîndri. Pe aceste locuri înainte erau doar bălării, iar produsele azi lucrate aici se importau cu bani grei din străinătate.

Este vorba de pietrele de polizor și electrozii siderurgici, produse de bază în economia țării pentru industria de prelucrare a metalelor. In țara noastră avem surse bogate de cărbune, produse petrolifere, zăcăminte de cuarț, gaz metan — materii de bază pentru fabricarea pietrelor de polizor. Iar fabrica este una dintre cele mai moderne din țară, în care procesele de producție sînt semi-automatizate.

Din prima fază de lucru a pietrelor de polizor, în atelierul de presat, scoaterea acestora din matrițe și căratul lor spre hala de ardere era o muncă grea, făcută manual. Azi un dispozitiv de scoatere a acestor matrițe și banda transportoare ușurează cu mult munca omului.

Electrozii, piese mari, cilindrice sînt presați la 1.600 atmosfere și sînt tăiați automat sub un jet de apă care-i răcește. Trec apoi la coacere. In sala cuptoarelor podul rulant își plimbă greoi cușca cu încărcătură, dirijat de muncitorul din cabină. Iar brigada de tineret care pregătește arderea în cele mai bune condiții are grijă ca prin munca lor să scoată întotdeauna produse de calitate.

Acelaș lucru și l-au propus și tinerii din brigada de strunjire a electrozilor. I-am văzut lucrînd pe Vodă Gheorghe, utemist și candidat de partid, și pe utemistul Valer Morteanu. Așa cum au pornit, fără îndoială că angajamentele luate de ei în cinstea zilei de 23 August și a celui de-al III-lea Congres al U.T.M. vor fi îndeplinite și depășite. Și astfel, tot mai multe pietre de polizor iau drumul marilor centre ale industriei siderurgice din țara noastră, Reșița, Hunedoara, pietre de polizor care pleacă departe și peste hotarele țării.

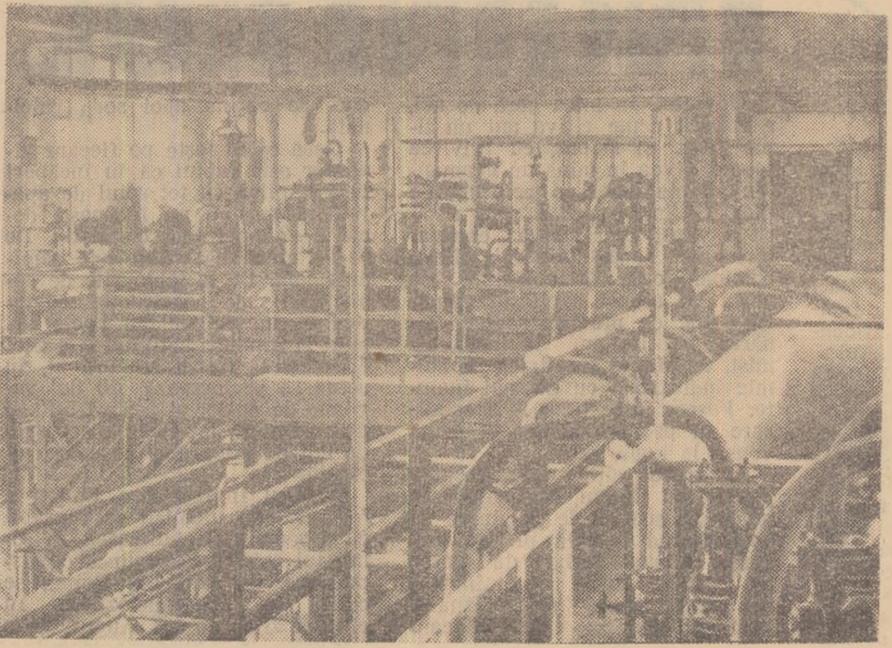
La Chișcani...

pe o întindere de cîteva hectare s-au înălțat în ultimii ani impunătoarele clădiri ale Combinatului de celuloză. Materia primă, stuful, — o bogăție inepuizabilă a Deltei — e în vecinătate. Iar mașinile și agregatele ultramoderne care se instalează aici îl vor transforma în mii de kilograme de hîrtie și cartoane, de viscoză pentru fibre textile, pentru mătase, celuloză și alte produse.

Toate procesele tehnologice sînt conduse automat. Ce înseamnă automatizarea în acest combinat o pot spune cîteva comparații grăitoare. Iată, de pildă, descărcarea vagoanelor de var, la care altădată lucrau 6 oameni timp de 8 ore, este condusă acum de la un tablou electric de către un singur om, într-un timp mult mai scurt. Un alt calcul: reglarea temperaturii în rezervoarele în care se obține soda caustică, se face automat sub conducerea unui singur om, operație pe care ar fi trebuit s-o facă, altfel, cel puțin 5 muncitori.

Te mai miri atunci, tu, cititorule, cum e posibil ca într-o astfel de fabrică să se producă de 10 ori mai mult decît într-o fabrică de tip vechi deși lucrează doar o treime din numărul muncitorilor? Desigur că nu! Acesta este nivelul tehnicii înaintate din noile noastre fabrici, nivelul tehnicii moderne. Și la acest nivel vor fi înzestrate tot mai multe fabrici și uzine care se vor construi în țara noastră în viitorul plan de 6 ani.

F. LUȚESCU

In apropierea Orașului Stalin, la Codlea, se înalță una din cele mai mari fabrici de coloranți din țară. Fotografia ilustrează o secție modernă, comandată automat, a Fabricii de coloranți de la Codlea.

Realizări tehnice din R.P.R.

In exploatarea forestieră, prin pădurile noastre apar mijloace de mecanizare tot mai noi. De curînd, un nou lot de 50 funiculare de tip perfecționat, 40 funiculare pasagere, 225 fierăstraie și despicătoare mecanice ușurează munca muncitorilor forestieri, mărind simțitor productivitatea muncii.

Pe drumul național Pitești-Rîmnicu Vîlcea a avut loc de curînd o experiență interesantă: un podeț a fost montat în numai 5 ore. Noua metodă, constă în folosirea elementelor prefabricate.

Acelaș podeț dacă ar fi fost construit din beton, după vechea metodă, prin turnare și folosirea schelăriei, ar fi fost terminat doar în 3—4 săptămîni.

Tehnica pescuitului va putea folosi cu mai bune rezultate, unelte din mase plastice. Unii pescari din Brăila și Tulcea folosesc de pe acum ave, vintire, năvoade, trawle din fire de relon, mult mai avantajoase decît acelea fabricate din bumbac. Ele nu sînt atacate de bacterii, nu se îngreuiază cu apă, nu se rup ușor.

Unele produse cum ar fi țigla și cărămida se pretează la o producție mecanizată și chiar automatizată. In urma Hotărîrii cu privire la ridicarea nivelului tehnic al producției, fabricile de ceramică brută vor fi modernizate printre primele. Astfel, un tăietor automatizat poate sorta circa 8.000 cărămizi pe minut.

Știți cîți oameni cuprinde o asemenea fabrică? Nu mai mult de 16 muncitori și un tehnician. La fiecare milion de țigle sau cărămizi, revin doi oameni. Toți lucrează în condiții mult ușurate, neexpuși la praf sau căldură.

ȚESATURI NOI

Intr-unul din cartierele mărginașe ale Capitalei se afla în anii regimului burghezo-moșieresc o țesătorie de bumbac și lînă cu utilaje și procedee tehnologice dintre cele mai învechite. Incăperi mici, slab luminate și prost aerisite. Aici, aplecate asupra războaielor, țesătoarele trudeau să deslușească firele.

Astăzi se află pe locurile acestea, fabrica de țesături din fire sintetice, „T. Vladimirescu", cea mai mare fabrică de acest fel din țară. Clădirile astăzi reconstruite și mult extinse au încăperi spațioase, cu ferestre mari, luminoase. Fabrica este dotată cu mașini din cele mai moderne, are utilaj semiautomat de mare randament.

Firele sintetice de relon și viscoză, sosite de la Săvinești, încep drumul țesutului. Sînt pregătite pentru războaie, canetate, urzite și năvodite cu mașini dintre cele mai perfecționate. Muncitoarea pune doar bobina pe suporți, încarcă magaziile cu canete, iar acestea sînt dirijate fără intervenția mîinii muncitoarei cu ajutorul unor mecanisme.

Hala războaielor. Altele sînt astăzi fețele muncitoarelor de aici, ca de altfel în întreaga fabrică. Fețele li-s vesele, senine căci și condițiile de muncă li-s altele. Țes la lumina albă, fluorescentă care odihnește ochii și tot pentru odihnirea lor pereții și stîlpii interiori sînt vopsiți în culori diferite: roz, galben, vernil, bleu, cărămiziu. Instalații speciale de aer condiționat aduc în încăperi, iarna aer cald, iar vara aer proaspăt, purificat de-afară.

Aici sînt instalate mașini de mare randament. Războaiele înzestrate cu mecanisme de control al firelor dau imediat de știre cînd un singur fir s-a rupt. Țesătura este astfel ferită de defecte. Dar și suveica poate s-o ia razna, să sară din rost și să lovească pe cel din apropierea războiului, în primul rînd pe țesătoare. Pentru apărarea muncitoarelor există la aceste războaie apărători care opresc sărirea suveicii.

Astăzi muncitoarele țes din firul ce depășește cu puțin pe cel de paianjen pînză subțire, ușoară și trainică și găsesc cu iuțeală rostul firelor.

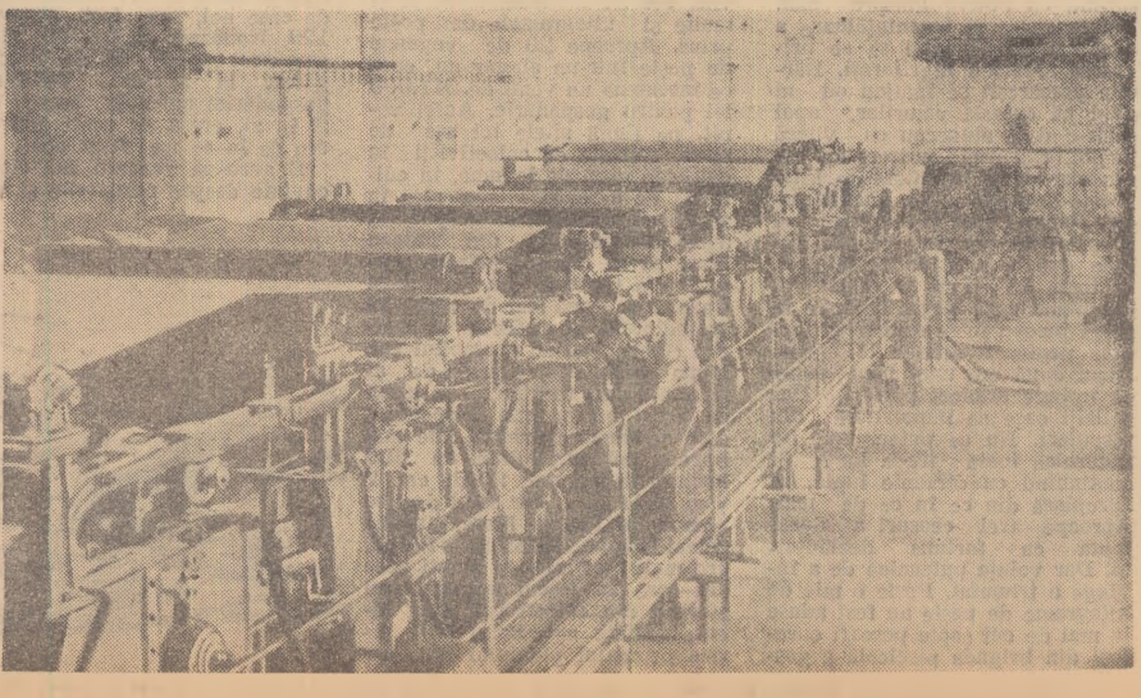
Cresc astăzi stivele baloturilor de țesături, milioane de metri, de produse noi în industria noastră textilă și vor tot crește... Vezi colo? Ultima hală e gata să-și primească noile războaie...

F. BĂLAN

La Hunedoara a fost dat în funcțiune noul furnal înalt cu o capacitate de 700 metri cubi. Această construcție este importantă prin faptul că asigură o creștere însemnată a producției noastre de oțel destinat construcțiilor de mașini.

Uriașa bogăție a Deltei dunărene — stuful — își găsește astăzi din plin valoarificarea în cadrul Complexului pentru prelucrarea stufului de la Chișcani. Fotografia noastră înfățișează fabrica de cartoane triplex-duplex din cadrul Complexului de la Chișcani.

FATA CEFERISTULUI

O dimineață azurie, cu soare potolit de început de toamnă. Pe treptele de piatră ale școlii pedagogice din Pitești se văd grupuri de băieți și fete agitîndu-se. Cu servietele subsuoară, așteaptă nerăbdători să intre în școală: sînt candidați la examenul de admitere. Deodată, ușile se deschid larg și copiii năvălesc înăuntru, cuprinși de emoție.

— Fii fără grijă, că doar cunoști bine materia, se aude o voce, încurajînd pe una dintre pioniere, luată val-vîrtej de șuvoiul candidaților.

Gheorghița Oancea, fata ceferistului din Golești, care-i dăduse curaj consătencei sale, pionierei, era de asemenea emoționată. Parcă ieri dădea și ea examenul de admitere, la aceeași școală. Acum era învățătoare!... Gîndul acesta o făcu să simtă în suflet un val de bucurie. Demult, pe vremea cînd se juca „de-a școala" la umbra celor doi duzi din fața casei, nu-și închipuia c-o să i se împlinească vreodată visul ei fierbinte — să învețe mai departe, să devină învățătoare. Dar a venit ziua eliberării și copiilor oamenilor muncii li s-au deschis larg porțile școlilor...

Anul trecut, Gheorghița Oancea a avut o surpriză plăcută: a primit o scrisoare de la Golești, de la Aurelia, fata pe care, cu cîțiva ani în urmă a pregătit-o să dea examen la școala pedagogică. Acum, și ea e învățătoare. O invitase să viziteze școala elementară, să asiste la cîteva ore, la clasă, să se mai sfătuiască cu ea. Gheorghița n-a ezitat o clipă. A luat trenul și a plecat spre satul natal. Acolo, la școală, a organizat mai multe lecții model, a mers împreună cu pionierii la muzeul istoric din localitate, la foișorul lui Tudor, la salcia legendară din marginea drumului, unde a fost trădat conducătorul pandurilor. I-a împărtășit prietenei ei din experiența sa pedagogică. Avea ce s-o învețe. Ca învățătoare la Școala medie nr. 8 din Capitală, tînăra utemistă Gheorghița Oancea a obținut rezultate strălucite.

Aproape jumătate dintre elevii ei aveau numai note de zece.

Dar învățătoarea Gheorghița Oancea știe nu numai să le dezvăluie copiilor de la catedră tîlcul cărților. Ea îndrăgește deopotrivă munca cu pionierii. Ani de-a rîndul, ea a fost instructoare de pionieri, organizînd cu ei acțiuni tot mai interesante și frumoase. E destul să amintim că rezultatele deosebite ale pionierilor din tabăra organizată la pădurea „Pustnicul", sînt legate și de numele utemistei Gheorghița Oancea care, pentru activitatea ei rodnică în rîndurile pionierilor și școlarilor, în munca de educație a tinerei generații, a fost distinsă de două ori cu Diploma de Onoare a C.C. al U.T.M.

AL. DINU IFRIM

ȘTIRI • ȘTIRI

• 2.000 ore de muncă au depus pionierii unității din comuna Pesceana, regiunea Pitești la construirea unei școli.

• Peste 1.000 kg spice au adunat pionierii din comuna Gîrbova de Jos, raionul Aiud de pe miriștile gospodăriei colective.

• Pionierii din comuna Valea Neagră, raionul Medgidia au obținut 300 kg grîu din spicele adunate pînă acum.

• Pe lîngă jocuri și excursii, pionierii din comuna Radovanu, regiunea București, au efectuat peste 600 ore de muncă patriotică la înfrumusețarea comunei, îngrijind florile de pe ulițe.

• Aproape 200 kg de grîu au obținut pionierii din satul Prunișor, regiunea Craiova din spicele adunate. Tot ei au ajutat și la strînsul fînului la G.A.S. din sat.

• „Am participat cu toții la înfrumusețarea parcului comunal și avem 200 kg grîu din spicele adunate" ne transmit pionierii din comuna Pecineaga, raionul Măcin.

• De curînd pionierii din comuna Mireșu Mare, regiunea Baia Mare au prezentat un reușit program artistic întovărășiților la arie.

• Peste 1.000 kg de grîu au ieșit din spicele adunate de pionieri de pe miriștile gospodăriei colective din comuna Gostavăț, raionul Caracal.

• In zilele de tabără, pionierii din comuna Romînești, raionul Titu, au strîns peste 2.000 kg fier vechi și 10 snopi de spice.

• 200 kg grîu au predat la baza de recepție pionierii din comuna Șandra, regiunea Timișoara. Acum, ei continuă acțiunea de strîngere a spicelor.

ȘTIRI • ȘTIRI

La Palatul pionierilor

Duminică 14 august, s-a desfășurat faza pe Capitală a concursului de natație al „Scînteii pionierului". Pe marginea bazinului de la Palatul pionierilor se adunaseră o mulțime de spectatori de toate vîrstele: părinți, bunici, prieteni de-ai concurenților... Inotătorii, grupați pe raioane, așteptau emoționați începerea competiției.

Șase arbitri înregistrau rezultatele obținute, sub privirile curioase și în strigătele de îmbărbătare ale spectatorilor. Rînd pe rînd se desfășoară cursele de 66 m și 100 m liber și brass, ștafetele de fete și băieți. Vasilică Rizea, care și la faza pe raion s-a clasat primul acum cîștigă cursa de 66 m liber, parcurgînd cele două lungimi ale bazinului în 34"5. Printre cîștigătorii acestor probe se află și Ion Bătrîneanu din raionul Lenin, Valerian Lupașcu, raionul 1 Mai, Adriana Davidovici, raionul Tudor Vladimirescu, Lazăr Radu, raionul 1 Mai etc. Reprezentanții raionului 1 Mai au reușit să obțină cel mai mare număr de puncte —72, cîștigînd în felul acesta Cupa celei de-a X-a ediții a concursului de natație al „Scînteii pionierului". Pe locurile 2 și 3 s-au clasat raioanele I. V. Stalin și Nicolae Bălcescu.

...In aceeași zi după-amiază sute de cravate roșii au împînzit aleile înverzite și umbroase ale parcului sosind la tradiționalul foc de tabără organizat de „**Scînteia pionierului**" în cinstea zilei de 23 August.

Sute de stegulețe multicolore împodobeau poienița, iar pionierii așezați pe iarbă în careu așteptau cu nerăbdare începerea programului. Tovarășul colonel Rădulescu Tiberiu, a vorbit copiilor în cuvinte emoționante despre luptele purtate de **Divizia „Tudor Vladimirescu"**, despre unitatea de artilerie în care a luptat și el, despre eliberarea patriei noastre și despre luptele de la Debrețin. Programul artistic prezentat de o formație din ansamblul pionierilor de la Casa de cultură a tineretului din raionul Tudor Vladimirescu, a stîrnit aplauzele vii ale pionierilor. Au urmat poezii și cîntece închinate partidului și patriei noastre dragi.

La lumina focului de tabără, mult timp, vocile pionierilor au răsunat puternic: „...Mulțumim din inimă partidului". Sute de scîntei se înălțau sus, tot mai sus...

Programul s-a încheiat cu o mare horă pionierească în jurul focului. Pe fața tuturor pionierilor se citea bucuria clipelor trăite

Reprezentanții raionului „1 Mai" din capitală sînt fericiți că au cîștigat în acest an «Cupa de natație a „Scînteii pionierului"».

In cinstea celui de-al III-lea Congres al U. T. M.

Prin folosirea metodelor noi de foraj și prin gospodărirea cu grijă a chimicalelor, utemiștii din brigada de foraj condusă de tînărul Constantin Teodorescu de la schela petroliferă Băicoi, au reușit să termine de forat două sonde, cu trei și respectiv cinci zile înainte de termenul planificat, realizînd totodată și economii în valoare de peste 170.000 lei!

★

Pregătindu-se să întîmpine cum se cuvine cel de-al treilea Congres al U.T.M., brigada condusă de tînărul Ion Bratu, de la uzinele „Vasile Roaită" din Capitală, a realizat pînă în prezent, datorită bunei organizări a locului de muncă și a aplicării unor importante inovații, economii în valoare de 80.000 lei.

★

Deosebit de frumoase sînt și realizările tinerilor din brigada nr. 135 de la D.R.N.C.-Brăila condusă de tînărul Andrei Maximov. Brigada a terminat în mai puțin de o lună, o importantă lucrare de amenajare a portului. Tinerii brigadieri au pavat și au electrificat autostrada care duce către gara fluvială, realizînd economii în valoare de 35.000 lei.

★

Tinerii din brigăzile de muncă patriotică din raza ocolului silvic Peșteana, raionul Tg. Jiu, participă cu entuziasm la lucrările de întreținere și refacere a pădurilor. Prin muncă patriotică, utemiștii de aci au recoltat peste 400 kg semințe, au întreținut culturile în pepinieră pe o suprafață de 950 ari, au participat la împădurirea a zece hectare teren, precum și la îngrijirea arboretelor pe o suprafață de 300 ha.

★

Și brigada de tineret condusă de Marin Dina, de la întreprinderea „Ștefan Gheorghiu" din Capitală, s-a angajat în cinstea Congresului U.T.M. să dea zilnic, peste plan, 30 perechi de încălțăminte și să reducă la maximum deșeurile, printr-o croire cît mai rațională.

GALAȚI

Străvechea așezare moldovenească de pe malul Dunării, Galațiul, are o istorie bogată și zbuciumată. Noua sa istorie începe abia din anii mari și transformatori ai regimului democrat-popular. Care este forța înnoitoare care a transformat sărăcia în bogăție, a înălțat case ca în povești și a adus fericirea în sufletele oamenilor? Nu e greu de răspuns la asemenea întrebare. Această forță minunată este poporul nostru, care urmează politica înțeleaptă și clarvăzătoare a Partidului Muncitoresc Romîn. Iată pentru ce Galațiul este azi nu numai un important port dar și un mare centru industrial. Uzinele metalurgice „Nicolae Cristea" sînt renumite pentru laminoarele lor iar șantierele

navale gălățene au devenit foarte cunoscute. De aici pleacă uriașe cargouri de 4.500 tone și în curînd, vor pluti pe apele mărilor și oceanelor vase de 10.000 tone! Dar cele mai importante pagini din istoria Galațiului abia încep să se scrie. Aici, pe malul Dunării, va fi ridicat cel mai mare și mai modern combinat metalurgic al patriei noastre. Patru milioane tone de oțel se vor produce aci în etapa finală a intrării în producție a combinatului din Galați, cel mai important obiectiv pe viitorii ani ai programului de perspectivă elaborat de cel de-al III-lea Congres al P.M.R.

Construit cu ajutorul frățesc al marelui popor sovietic, combinatul metalurgic de la Galați va fi unul dintre cele mai mari și mai moderne din întregul continent european, toate operațiunile de aci avînd un înalt grad de automatizare.

In numai 5 ani, combinatul va și începe să producă, urmînd ca treptat, pînă în 1970, să-și trimită în fabricile și uzinele patriei cele patru milioane de tone de oțel, un adevărat fluviu de metal pur și incandescent. Mulți dintre noi vor avea cinstea de a lucra la această măreață construcție a socialismului.

TĂNASE RADU

Glasul argintiu al goarnelor pionierești răsună, drapelele flutură în văzduhul senin al patriei. In școli și în minunate colțuri pitorești s-au deschis taberele pionierești locale, centrale și regionale.

In unghiurile cele mai îndepărtate ale țării, pionierii se bucură de zilele vacanței de vară. Mulți au plecat în excursii, de mai multe zile în care vor cunoaște marile construcții ale noastre, priveliștile patriei dragi.

Ionică

Ionică păru că se trezește dintr-un vis. Pe Ganea îl cunoștea, era parașutist, venea duminica pe la circiuma lui Nicolache Grecu. Pe celălalt nu-l mai văzuse niciodată. Din spate crescu deodată zgomot de pași. O coloană de oameni înarmați trecea grăbită. Nu erau soldați, copilul vedea bine, erau muncitori la fel ca moș Ianoș, la fel ca Sandu lăcătușu', muncitori înarmați, cătînd tot înainte spre aerodromul de unde tunurile își vărsaseră focul ucigător. Coloana se scurgea mereu, tăcută, atrăgîndu-l tot mai stăruitor. Se smulse de jos într-un impuls de voință și porni pe urmele lor, peste gropi, prin întuneric, nesimțit de nimeni. Ajunse la postul de comandă al batalionului de parașutiști. Cu inima zvîcnind să-i iasă din piept, ascuns în șanț, asculta crîmpeie de discuții. Se tîrî mai aproape cu urechile ciulite.

— Din partea școlii de ofițeri nici o nădejde — auzi Ionică pe locotenent izbucnind, apoi șoptind parcă : cîți sînteți ?

— Vreo trei sute și cincizeci — mormăi omul cel voinic.

— Domnule, va fi greu, domnule ! — spuse din nou locotenentul — nemții sînt bine amplasați în plantație, în plus mai au și două baterii antiaeriene cu care ne-au pisat toată ziua. Noi însă nu avem nici o gură de tun...

— Acu' nu-i vreme de pierdut ! — răbufni Barbu scurt.

— Ai dreptate, nu nemții ne țin pe loc, ci depozitul de muniții pe care îl au îngropat în spatele pozițiilor ! De trei ori i-am atacat dar cînd ajungeam în bătaia mitralierelor nu ne mai puteam ridica de la pămînt atît era de deasă pînza focului. Dumneata îmi spui că o coloană sovietică se apropie în viteză spre București, dar oricît de repede ar lichida întăriturile nemțești, în mai puțin de trei zile nu pot fi aici, iar pînă atunci nemții, stăpîni pe aerodrom, asigură retragerea grosului trupelor, bombardează și își transportă în voie bogățiile jefuite... Auzi, întrerupse locotenentul la zgomotul unor avioane care decolau — cară ziua și noaptea...

— Ați făcut instrucția împreună cu ei, trebuie să cunoașteți structura depozitului.

— Nu, în incinta lui n-aveam voie să pătrundem.

— In noaptea asta trebuie să le străpungem poziția cu orice preț ! O incursiune, doi oameni, numai doi oameni hotărîți pot arunca depozitul în aer.

— Pentru asta am așteptat noaptea. Nemții însă păzesc depozitul cu strășnicie, iar noi nu cunoaștem bine nici intrările...

Ionică asculta înfiorat. El cunoștea nu numai intrările, dar și fiecare potecă, știa pe unde să se strecoare nesimțit de nimeni. Dădu să se scoale. Un soldat sări în groapă lîngă el. Il recunoscu, era Ganea, parașutistul.

— Ionică, ce cauți aici ?

Copilul tremura, voia să vorbească, emoția însă îi curmase graiul.

— Fugi acasă, aici nu-i de tine ! Sergentul îl apucă de mînă și-l împinse binișor spre fundul șanțului, apoi se întoarse și dispăru grăbit. Ionică rămase în loc înecîndu-și în piept un suspin de neputință și durere. De ce să se ducă ? De ce ?... Atras parcă de omul acela voinic cu vorba repezită, porni înapoi spre postul de comandă.

— Tot n-ai plecat, mă ? sări Ganea văzîndu-l din nou.

Copilul se apropie fără să ia în seamă mustrarea sergentului.

— Nene, eu... eu sînt în stare să pun foc la depozit — repezi el vorbele pe nerăsuflate.

Barbu îl privi cîteva clipe cumpănind, apoi ca și cînd s-ar fi lepădat de cine știe ce gînduri, tresări.

— Nu, nu, tu ești prea mic, tu trebuie să trăiești... Ionică vru să mai spună ceva, dar Barbu se întoarse reluînd firul vorbei întrerupte :

— Tovarăși, atunci procedăm după cum am hotărît. Preda, Ganea, voi vă strecurați dincolo de liniile naziștilor în timp ce eu și locotenentul Eremia împingem trupele pe nesimțite cît mai aproape. Semnalul asaltului va fi explozia depozitului.

— In zori trebuie să raportăm Comitetului Central lichidarea acestui cuib de rezistență, adăugă Barbu. Apoi, uitîndu-se la ceas : Plecați și fiți cu băgare de seamă ! Gîndiți-vă că izbînda din noaptea asta va cruța mîine multe vieți...

Ultimele cuvinte rostite parcă cu un ușor tremur al glasului, pătrunseră adînc în sufletul copilului.

— Dacă nu vor izbuti ? — își zise el înfiorat privindu-i cum își înfășurau fitilele în jurul centurilor — dacă nu vor reuși ? Mîine nemții vor trage din nou cu tunurile. Deodată îl fulgeră un gînd. Cătă împrejur. Preda și Ganea se îndepărtaseră, ceilalți nu-l mai luau în seamă. Se cățără pe parapetul tranșeii, luă grăbit un fitil și un tub de dinamită și porni furișîndu-se pe o cărare ferită... Preda și Ganea porniseră pe o cale mai ocolită, el trebuia să se strecoare repede, să ajungă la depozit înainte ca ei să se apropie de locul primejdiei. Trecu liniile nemțești gîfîind. Nu se temea, pentru el moartea nu exista.

Auzi deodată vorbă nemțească. **Se opri cu respirația curmată. La**

Povestire de

Gelu Chifelea

— fragment —

cincizeci–șaizeci de pași în fața sa se înălța un dîmb. Era depozitul de muniții. Porni mai departe tîrîș...

Preda și Ganea strecurați în spatele depozitului se îndreptau nevăzuți spre singura intrare știută de ei. Acolo reperaseră un cuib de mitralieră. Se tîrîră pînă aproape de el, ascultară un timp căutînd să ghicească numărul nemților după voci. Erau doi sau trei. Vorbeau repede. Se opriră fără să șoptească. Luați prin surprindere, nemții puteau fi lichidați, dar asta ar fi iscat zgomot. Dincolo de rețelele de sîrmă se auzea pasul unei santinele. Din cînd în cînd neamțul ieșea din umbra depozitului. Il vedeau bine... o lovitură la mir, fără zgomot în momentul cînd neamțul se afunda în beznă și... planul era îndeplinit. Aplicarea lui era însă anevoioasă, dar trebuia. Tovarășii lor așteptau semnalul cu inimile strînse...

Numai la cîțiva zeci de metri de ei, Ionică, ocolind altă primejdie, se tîra, ca o șopîrlă, spre gura unui luminator. De undeva se auzi din nou vorbă nemțească. Pașii aceleeași sentinele văzută de Preda și Ganea îl făcu să tresară. Se afundă în iarbă. Neamțul trecu pe lîngă el, apoi se întoarse și dispăru în umbră. Copilul se strecură prin iarbă, ca o umbră, se strecură prin gura luminatorului dibuind printre lăzi cu muniții, printre rastele cu arme. Ii era frig, un frig cumplit și nu știa de ce. Pipăi o ladă mare cu capacul dat pe spate. Își vîrî mîinile înăuntru : saci cu pulbere. Puse dinamita între ei și poticnindu-se se repezi înapoi spre jgheabul luminatorului. Ieși afară, se trînti la pămînt scotocindu-se în buzunare. Bricheta ! O avea ; apăsă nervos pe capac. Flacăra luci ciudat în beznă.

Undeva, în apropiere, se iscară glasuri înspăimîntate.

Ionică azvîrli fitilul aprins în gura luminatorului, apoi o rupse la fugă.

Panica se dezlănțui ca un trăsnet.

Deodată copilul rămase țintuit în loc, îngenunchie rotindu-și privirea spre flacăra exploziei, care cuprinsese cerul, luminînd cîmpul spre care hitleriștii alergau urlînd, cuprinși de groază. Sub ploaia de beton și oțel, Preda și Ganea priveau încremeniți învălmășeala prin care copilul se tîra încet...

— Ionică ! tresăriră amîndoi deodată. Se repeziră spre el, îmbrățișîndu-l, parcă să-l ferească de primejdia luptei. Victoria era de partea lor, iar Ionică zîmbea luminos...

Drum de 23 August

Dă-mi mîna. Prin orașul îmbujorat de steaguri
Vom merge, laolaltă, cu pasul tineresc.
In legănarea caldă a lungilor șiraguri,
Tu — zburdă cu privirea. Eu am să-ți povestesc.

Ești mic. Șoseaua asta, pe care treci acum
(Se împlinesc acuma chiar șaisprezece ani)
Se clătina de gloanțe, se înneca de fum.
Cu unul dintr-ai noștri luptau vreo cinci dușmani.

Să-i sfarme, comuniștii ieșiră în cămăși
Și unde calci acuma cu pașii miliției,
Vărsară-n ziua ceea, tăcute rîuri roși
Și unde-acum ți-i jocul, căzură mulți din ei.

Aici, în piața asta. rotundă, unde — iată —
Ce mîndri-s pionierii și-ncrezători ! — atunci
Din avioane hîde cu cruce-ncîrligată
Cădeau în piață bombe, nășteau morminte-adînci.

Era pustiu orașul acela, și-n alarmă.
Departe, canonada. Și-n piață-ntre ruine,
Ce văd ? o mogîldeață pierdută ; fără armă
Atît, o mogîldeață. Un copilaș ca tine.

Se rătăcise. Plînsul venea adus de vînt.
Vuind, căzură bombe. Să nu mai văd nimic
Aș fi voit ș' totuși, prin codri de pămînt
Zvîrliți în sus, zărisem ; rămase viu și mic.

Și-am auzit pe urmă un zgomot greu de fier,
Un zgomot ca de lanțuri ce cad : un tanc în piață
Un tanc rusesc venise lîngă copil, sub cer,
Oprise-un tanc sovietic, înalt în dimineață.

Și-n piață, chiar în piața pe unde calci acuma,
Zbură din tanc o fată cu pletele de foc.
Cu grijă strînse pruncul la piept cum face muma
Și-l ridică spre soare ținîndu-l de mijloc.

Dă-mi mîna și privește la cei ce defilează,
Privește : ș' copilul de-atunci e-acolo-n rînd
Și peste toți copiii, vezi, străjuie o rază :
O rază arzătoare din părul fetei, blînd !

EUGEN JEBELEANU

COPIL PE CRIȘURI

MOTTO: „Trece moțul pe cărare,
Țipă-n beznă o ciuvică.
Dintr-un codru iese luna
Mare cît o mămăligă".
M. Beniuc (Calea moțului)

Copilul meu cu ochii ca de zloți,
rezimat de trunchiul frînt în vreo furtună,
citește poezia despre-un moț
ce mămăligă-nchipuia din lună.
In liniște el gustă pe deplin
din slova lui Beniuc, de zi-n amiază...
...Doar foaia se aude-ntoarsă lin
și-n preajmă miei cum rup din iarba grasă.

El, micul moț, nu știe-a flămînzi,
nu știe lipsa pîinii cînd o cere,
nu știe grija mamei noapte, zi,
căci nu mai pleacă tata cu ciubere.
Mașinile cu ele-n țară fug
pe drumuri trase cu condei subțire,
și e pe masa moților belșug
și mulțumire-n inimi și-n privire.

Et glasul minunat și rar de vers,
îl prinde-ncet din tainice-nvelișuri,
și trece, visător, prin pajiști verzi
cu iarbă-n floare și argint pe Crișuri.
De foame, de desculți, de Horea lor,
citește azi în rînduri strînse-n carte
și veștile îi vin așa, ca-n zbor...
...Vin dedemult și dedeparte foarte.

GH. D. VASILE

Hunedoara

de Kiss Jenö

In castel la Hunedoara,
pe un dîmb senin,
a trăit odinioară
marele Corvin.
E-un castel cu turnuri grele,
să-l privești tăcut :
împietritele dantele
te duc în trecut.

Nalte locuri mai la vale,
fumul, nalt și el.
Se preface-n mari furnale —
fierul în oțel.
Și mașini își plimbă, roată,
ochiul lor atent ;
blocuri, cale asfaltată —
astfel e-n prezent.

Noi uzine prind viață
în străvechiul tîrg.
Macarale își înalță
gît de cocostîrc.
Sule hornul către stele.
Turlele, ușor,
cu scheletul de dantele
intră-n viitor.

In romînește
de **VERONICA PORUMBACU**

Bistrița

Viforoasă de milenii
Printre munți își taie vatră.
Solzi de-argint pe stînca spartă
Zdrumicînd în poala vremii,
Bistrița, apă-nspumată.

Dar deodată-nvolburata
Intîlnește-n calea ei
Noi, barajele de stei !
Omul, le-a zidit în cale
Apa vrea să le prăvale
Le izbește-nfuriată
Și din undă-i sar scîntei:

Albe, luminoase stele
Sus pe-ntinsele rețele,
Semănînd argintul ei
Peste plaiul țării mele.

M. CĂLIN

Brazde înfrățite

Alături suferit-am în nevoi !
Harapnice ne-au înnegrit spinarea.
Ne-au hăituit aceleași dăjdii. Zarea
Ne-a amăgit cu-aceleași repezi ploi...
Alături suferit-am în nevoi.

Privind în urmă înțeleg mai bine
De ce unit-am sfoară de pămînt
Cu sfoară de pămînt, însămînțînd
Același grîu mășcat în brazde line ;
Privind în urmă deslușesc mai bine.

Pe noi numai al colectivei drum
Ne-a scos din suferință și nevoi
Și, îndîrjiți în munca vie, noi
De-am fost uniți la suferinți, acum
Mai strînși sîntem pe-al bucuriei drum !

M. NEGULESCU

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii", tel. 17.60 10, 17.61.00 ; Tiparul : Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".
Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli.